

NAŠA LUČ

september 2002, letnik 51, številka 7

MESEČNIK ZA SLOVENCE PO SVETU

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Častitljivi 40. rojstni dan Slovenske katoliške misije na Švedskem	2
Jaz sem trta, vi mladike. Moj oče je vinogradnik	6
Politično krščanstvo	7
Porcijunkula in odpustki	8
Nogometni turnir izseljencev Slovenija 2002	9
V Evropi in Natu	10
Prisluhnimo domovini	11
Slovenija moja dežela	13
Romanje treh Slovenij na Sv. Višarje	15
Iz življenja naših župnij	16
Poštar Vinko	37
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42

Dobra organiziranost, odmevni nastopi in nenazadnje tudi ekonomska stiska rojakov v Argentini so v letošnjem poletju prisilili domače slovenske medije, da so nekaj več prostora namenili problematiki izseljenstva, njenim organizacijam in državne organe na nek način prisilili k večji zavzetosti pri reševanju trenutnih težav. Upam, da različna protokolarna srečanja z rojaki v slovenskem parlamentu, vljudnostni obiski pri predstavnikih vlade ne bodo ostali zgolj na ravni visokih besed, ampak da bomo čez čas lahko videli morebitne rezultate teh srečanj.

Živimo v času, ko se vse več mladih rojakov odloča za študij v domovini, ko mlade družine iščejo svoje korenine in se odločajo za vrnitev v deželo svojih staršev. Pri tem se srečujejo z mnogimi ovirami, ki so jim več kot tuje, včasih celo nerazumljive, pa vendar so del slovenskega pravnega reda, ki mu mora biti zadoščeno. Prava informacija na pravem mestu pomeni v takšnih trenutkih veliko pomoč in nikakor ne razumem naših državnih ustanov, ki se nočejo tesneje povezati s skupnostmi, ki delujejo organizirano v okviru slovenskih misij. Mnogi slovenski duhovniki, socialni delavci se redno dnevno srečujejo z velikim številom rojakov in dobro poznajo njihove želje in potrebe. Kljub njihovi veliki zavzetosti dostikrat prav zaradi te nepovezanosti ali pa nezaupanja državnih ustanov ne morejo uspešno priskočiti na pomoč. Človek bi si mislil, da smo v času demokracije, ko se povezujejo institucije, ki naj bi služile našim rojakom. Očitno so določeni posamezniki še ostali na drugem bregu in očitno pogrešajo "dobre stare čase", ko se je država obnašala mačehovsko.

Stiska argentinskih rojakov je vsaj na zunanji načelni ravni nekako povezala aktivnosti Rafaelove ustanove in Ministrstva za zunanje zadeve. Težji del naloge, iskanje primernih stanovanj, hiš in zaposlitev pa je spet ostal na plečih Rafaelove družbe in društva Slovenija v svetu, ki preko slovenskih župnij in osebnih poznanstev išče zapuščene stavbe, stara župnišča, prazna stanovanja, morebitna delovna mesta za številčne družine iz Argentine.

Pred nami so jesenske volitve predsednika republike in volitve predstavnikov v državni svet. Ali bomo spet priče mnogim težavam, ki so do sedaj redno spremljale takšne dogodke ali pa bo država končno začela izvajati sklepe, ki jih je nekoč že sprejela?

Čas je, da od besed preidemo k dejanjem.

Vse dobro,

Častitljivi 40. rojstni dan Slovenske katoliške misije na Švedskem

Slovenska katoliška misija na Švedskem je za binškoži z že tradicionalnim 29. romanjem v Vadsteno proslavila 40 let organiziranega delovanja med našimi rojaki v tem delu Skandinavije. Slovesno somaševanje je v tamkajšnji cerkvi sv. Brigite vodil mariborski pomožni škof dr. Anton Stres. Zbrane je v cerkvi sv. Brigite pozval, naj ostanejo zvesti prehojeni poti, naj prisluhnejo delovanju Sv. Duha, ki jih že toliko let združuje na tem svetem kraju v Vadsteni. Solidarnost s Cerkvijo pomeni zvestobo, njenim naukom, njenim slovenskim izseljenskim duhovnikom in krajevni Cerkvi. Ta solidarnost se prenaša v vsako slovensko skupnost in pomeni zvestobo svojim koreninam - to je Bogu in narodu. Pri oltarju sta poleg Zvoneta Podvinskega, ki je odgovoren za pastoralo med našimi rojaki, somaševala še mons. Janez Pucelj, delegat za Slovence na Švedskem in nekdanji slovenski duhovnik na Švedskem Stanislav Cikanek, ki danes živi in deluje med našimi rojaki v Veliki Britaniji.

V najavi srečanja je za koroško Nedeljo duhovnik Zvone napisal sledeče:

“Kot slovenski dušni pastir želim, da bi bilo tokratno slovensko srečanje v Vadsteni manifestacija slovenske vernosti in slovenstva. Da bi med nami ponovno zaživela misel blaženega Slomška: “Sveta vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ do zveličavne narodne omike.” Če je domovina pozabila na svoje otroke, pa tega ni storila Mati Cerkev. Za svojimi otroki je poslala tudi duhovne očete, dušne pastirje, ki so mnogi v tistih 60-tih letih orali ledino evropskega izseljenskega dušnega pastirstva.”

In sedaj v letu 2002 vsi rojaki na Švedskem kot tudi tisti v domovini lahko pobiramo sadove, ki so bili v zemljo položeni v tistih davnih šestdesetih letih, ko se je na tem predelu Evrope naselila prva večja skupina Slovencev.

Za štiridesetletnico slovenske misije na Švedskem je slovesno bogoslužje vodil mariborski škof dr. Anton Stres.

Duhovnik Zvone Podvinski med svojimi rojaki na Švedskem deluje že od leta 1993.

Prve večje naselitve

Prvi priseljenci so bivali razpršeni po skoraj vsej Švedski in le malo je bilo krajev, kjer bi lahko opazili kakšno bolj organizirano skupino naših rojakov: Malmö, Göteborg in Landskrona. Prvo omembe vredno skupino, pa čeprav v manjšem številu, je v času petdesetih let predstavljala politična emigracija oziroma begunci, ki so morali ilegalno zapustiti državo. Njim so kasneje v letih 1960–70 sledili predvsem takoimenovani ekonomski izseljenci. To so bili predvsem mladi fantje in dekleta, ki so iskali možnosti za boljši zaslužek, kot jim ga je ponujala takratna domovina. V tujini so videli večje možnosti za svoj osebni ekonomski razvoj. Švedska je takrat potrebovala mlado delovno silo, zato je naše ljudi, ki so bili navajeni trdega dela, sprejemala z odprtimi rokami. Ti so se naselili predvsem v večjih industrijskih središčih, kjer organizirano delujejo še danes: Stockholm, Göteborg, Malmö, Halmstad, Jönköping, Helsingborg ... Koncem šestdesetih let naj bi jih tako na Švedskem živelo že okoli 7000. Kasneje se je priseljevanje ustavilo tako, da danes lahko govorimo o približno 6000 – 7000 Slovencev prve generacije in okoli 7000 Slovencev druge generacije.

Začetki prvih povezovanj

Mladi priseljenci so bili zaradi razmer zelo zaposleni in tako so vsaj na začetku živeli povsem neorganizirano in nepovezano. Kasneje, ko so se zadeve normalizirale, so se stakala določena nova poznanstva, in so si

Zbrane v dvorani je obiskal tudi katoliški škof dr. Anders Arborelius iz Stockholma, ki je leta 1998 postal prvi Šved na sedežu katoliške Cerkve po 400 letih protestantizma.

zaželeli bolj organiziranih srečanj. Tako lahko v Naši luči januarja 1962 beremo naslednji zapis: "Po raznih krajih po svetu delujejo slovenski duhovniki, le med nami ni nobenega. Zdaj nas je pač že toliko, da bi lahko prosili za enega, da bi med nami misijonaril ...". Malo kasneje v isti reviji izvemo, da se manjše skupine že srečujejo, pa čeprav okrog tujega duhovnika in kot pravi avtor zapisa "pomagamo si s tolmačem", končuje pa z gorečo željo: "Zelo se veselimo slovenskega duhovnika, ampak na žalost so tukaj na Švedskem slabi izgledi za to."

Slovenski duhovniki na Švedskem

V brošuri Vadstena 2002 lahko beremo, da je s Slovenci, ki so ob koncu 50-tih let iz avstrijskih in ita-

V cerkvi in kasneje v dvorani so za pravi utrip poskrbeli člani vokalnega Kvarteta Stična in narodnozabavni ansambel Mi trije.

lijanskih begunskih taborišč prihajali v Skandinavijo, prve pisne stike ohranjal njihov duhovnik dr. Pavel Robič. Ta je na svojstven način povezoval rojake tako na Švedskem kot tiste na Norveškem. Slovenski duhovnik Ciril Turk pa je bil prvi, ki je organizirano obiskal naše rojake v zahodni Švedski in v Oslu ter za njih in z njimi daroval bogoslužje v slovenskem jeziku. Prelomnico v pastorali med Slovenci na Švedskem pa vsekakor predstavlja prihod duhovnika Jožeta Flisa (1962–1972), ki je med njimi deloval celih deset let. Globoko je zastavil svoje delo in zaoral ledino narodnega dušnega pastirstva v tem predelu Evrope. Začel je iz nič, iskal in povezoval je ljudi, delil zakramente v nemogočih razmerah, prepotoval na stotine kilometrov, iskal nove prostore, spodbujal ljudi k čuječnosti in zvestobi svojim koreninam. Morda smo mu danes premalo hvaležni za njegovo delo. Toda bil je človek na pravem mestu. Navkljub vsem človeškim pomanjkljivostim, ki jih ima vsak posameznik, je za sabo zapustil ogromno zapuščino in temelje, na katerih so kasneje nadaljevali vsi njegovi nasledniki. Sam se ga spomnim še, ko mi je kot študentu, ki se med počitnicami mudi v Parizu, pripovedoval o svojih izkušnjah, ki si jih je pridobil med delom za rojake na Švedskem. Bil je hvaležen za vse dobro in slabo, ki ga je doživel na tem delovnem mestu in iz njega je govorilo pravo čuteče srce, ki je izgorevalo za svoje poslanstvo.

Sledilo je pet sušnih let, ko Slovenci na Švedskem niso imeli svojega rednega duhovnika. Dvakrat letno jih je za mesec in pol obiskoval pater Janez Sodja iz Münchna. S svojim volkswagnom je na Švedsko peljal mnogo slovenskih knjig in seveda tako zaželeno Našo luč. Rojaki se še danes tega spominjajo s hvaležnostjo do pokojnega patra Janeza, ki je bil do-

V cerkvi je za ubrano petje poskrbela lovrenška organistinja Jožefa Javornik.

Iz domovine so se slovesnosti udeležili tudi predstavniki slovenske države (predsednik komisije RS za Slovence po svetu in v zamejstvu Franc Pukšič in Bogdan Barovič) skupaj z novo veleposlanico RS na Švedskem Darjo Bavaž Kuret in njenimi sodelavkami.

brodošel v mnogih slovenskih domovih na Švedskem. Prav pater Janez je bil tisti duhovnik, ki je še posebej čutil, kako je potrebno vsaj enkrat na leto zbrati rojake in se je tako vprašal: "Kje bije srce Švedske?" Odgovor je bil: "V Vadsteni." Tam je že leta 1974 zbral Slovence s cele Švedske za prvo binško srečanje. To so bili skromni začetki, ki pa se jih vsi rojaki in z njimi sestre sv. Brigite Švedske z veseljem in s hvaležnostjo spominjajo.

9. oktobra 1977 pa je Slovensko katoliško misijo prevzel Jože Drolc, ki je deloval do septembra 1993. Pred njim sta med rojaki delovala še dva duhovnika: Jože Bratkovič (25. oktober 1979 do 26. oktober 1981) in Stanislav Cikaneč, ki je bival v mestu Malmö in v času od 6. septembra 1984 do 14. novembra 1987 deloval predvsem med rojaki na južnem Švedskem. Jože Drolc je ves svoj čas deloval iz mesta Göteborg. Nadaljeval je

plodovito delo patra Janeza. Priprava na sv. zakramente, učenje slovenskega jezika druge generacije Slovencev na Švedskem, slovenske maše na različnih krajih južne Švedske, v razponu med Göteborgom in Stockholmom, organiziranje slovenskih srečanj za binško v Vadsteni, pisal pisma Slovincem na Švedskem z naslovom Poklicani smo ... Zvone Podvinski, sedanji dušni pastir, ali kakor sam sebe simbolično in pomenljivo imenuje "švedski vagabund", prav tako deluje iz mesta Göteborg, kjer je tudi sedež Slovenske katoliške misije. Vsako nedeljo redno obiše po dve slovenski skupnosti. Njegova skrb so Slovenci v trinajstih različnih skupnostih, kjer jim v maternem jeziku prinaša veselo oznanilo, jih krščuje, poroča in jih spremlja na njihovi zadnji poti. Ponosen je na svoje župljane in mislim, da ga je Gospod poslal v pravi vinograd. Hvaležen je za vsako dobro izkušnjo in sad, ki ga čez mnogo časa opazi med svojimi rojaki mu

Zapele so nam tudi sestre Budja in sestre Perko.

Ustavili smo se tudi pri slovenski lipi, ki je bila zasajena v času slovenske samostojnosti.

poplača premnoge kilometre in ure, ki jih preživi na poti po tej lepi in prostrani deželi. Mnogo je ljudi, ki mu stojijo ob strani na njegovi poti. Hvaležen jim je za to in hvaležen je tudi vam, dragi švedski rojaki, ki ga znate sprejeti z odprtimi rokami. Bog vam poplačaj za vse to.

Utrinki za prihodnost

Rojake na Švedskem sem obiskal že drugič in obkrat sem bil prijetno presenečen. Obkrat sem spoznal veliko dobrih in plemenitih Slovencev, ki tekoče govorijo materni jezik, sodelujejo v mnogih kulturnih društvih, ki imajo že zelo bogato tradicijo in prav bi bilo, da bi jim v prihodnje posvetili nekaj prostora tudi v naši reviji. Ko sem jih poslušal v dvorani, kjer smo se srečali po bogoslužju, sem bil prijetno presenečen. Pripravili so kulturno-zabavni program, s katerim bi se lahko ponašali tudi v domovini. Imel sem občutek, kot da bi bil doma. Pripovedovali so mi svoje življenjske zgodbe, odpirali svoje strani življenja, polnega upanja in

Vzdušje v dvorani je bilo enkratno.

hrepenenja. Nekatera so se uresničila, druga pa so ostala skrita v upanju, da njihov čas še pride. Vsi pa so mi na svoj način izrazili hvaležnost za teh štirideset let in za vse duhovnike, ki so delovali med njimi. Zavedajo se vloge Slovenske katoliške misije in upajo, da se bodo še naprej lahko srečevali okrog slovenskega duhovnika. Zvone je tisti pravi in nanj so ponosni ter mu hvaležni, da vztraja na tej težki poti.

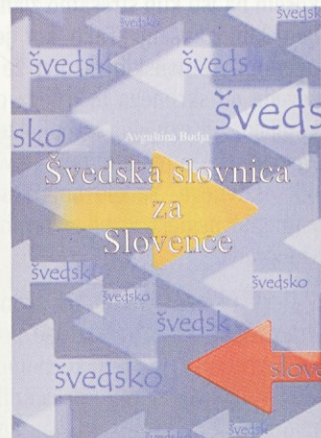
Kot ste morda že opazili, v tem zapisu namenoma nisem omenjal rojakov, ki si s svojim delovanjem na Švedskem zaslužijo vso pohvalo. Mnogi ste, in bojim se, da bi komu naredil krivico, če bi ga v svojem nepopolnem poznavanju po pomoti izpustil. Bodite ponosni na to, kar ste v teh štiridesetih letih uspeli narediti za Slovensko katoliško misijo, za slovenski narod in narodno zavest. Največje priznanje ste sami sebi in na to ste lahko ponosni. Vztrajajte še naprej, kajti lepo je biti v vaši družbi.

Ljubo Bekš

Na vrtu samostana sester sv. Brigite je bilo veselo.

Ob 40-letnici Slovenske katoliške misije na Švedskem so izdali Švedsko slovnico za Slovence izpod peresa rojakinje Avguštine Budja.

Jaz sem trta, vi mladike. Moj oče je vinogradnik

V mesecu septembru in oktobru se podoba naše ljube Slovenije prijazno spremeni. Povsod so trgatve.

Od Vipavske doline do Krasa, od Primorja do štajerskih gričev, od dolenjskih in belokranjskih vinskih goric do obronkov Maribora in prekmurske ravnice se trga grozdje, se poje in se veseli. Morda je trgatve ostala eno redkih opravil, ki ljudi množično združuje in povezuje. Bogu hvala, da se to opravilo ne da modernizirati do take mere, da bi bilo odpravljeno delo človeških rok, skupno druženje, veselje, medsebojna pomoč. Nekaj od tiste slovenske pristnosti, ki jo opisuje blaženi škof Anton Martin Slomšek v pesmi "En hribček bom kupil, bom trte sadil, prijatle povabil, še sam ga bom pil", vendarle še živi v naši domovini prav v času trgatve.

Ali ni ta poseben trenutek slovenske trgatve tudi posrečena podoba za Cerkev? Cerkev je občestvo. V Cerkvi se družimo, da bi se veselili "skupnega pridelka", da bi skupaj doživljali bogato trgatve odrešenja v Kristusu. Zato je prav, da smo v naših občestvih sproščeni, veseli, ustvarjalni, domiselni. Prav je, da tako kot na trgatvi znamo delati drug z drugim za skupno dobro. Da se tudi veselimo, da nas je veliko v tem božjem vinogradu. In da smo vsi poklicani, da s košem na isti kup stresamo zlahtno grozdje svojih življenjskih izkušenj. Tako kot je trgatve odvisna od ugodnih vremenskih razmer že od pomladi naprej in seveda od skrbnega in trdega dela vinogradnikov, ki kopljejo, obrezujejo, škropijo ter vsestransko skrbijo za rast trte in mladik, tako je v Cerkvi veliko odvisno od aktivnega sodelovanja vseh verujočih in od pametne usmeritve odgovornih oskrbnikov "božjega vinograda".

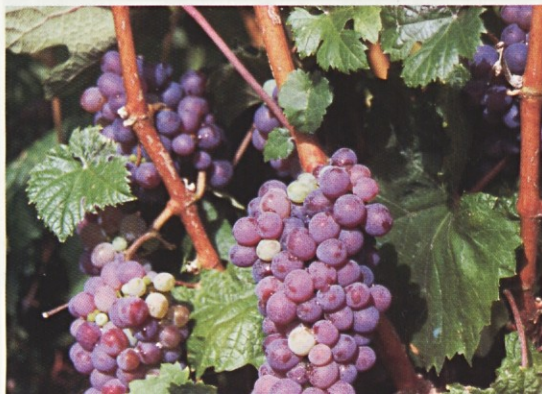
V Cerkvi se zavedamo, da živimo iz stoletne tradicije krščanstva. Kam in kako so posadili naše vinograde naši predniki, je še kako pomembno. Kako so znali predati svoje znanje naslednjim rodovom, je tudi pomembno. Kako pa danes znamo nova spoznanja

vkjučiti v obdelavo vinograda in v kletarjenje, je najpomembnejše. Slovenska vina so se v zadnjem času uveljavila na marsikaterem evropskem trgu. Slovenski vinogradniki so znali iti s časom in uvesti potrebne spremembe pri opravljanju poklica vinogradnikov.

Prav tako v Cerkvi živimo iz bogate tradicije, obenem pa skušamo razbirati znamenja časov in iti v korak s čutenjem in s potrebami današnjega človeka. "Vetera et nova", staro in novo - od ravnotežja med njima je odvisen zdrav razvoj cerkvenih skupnosti. Ni zaman rekel Jezus v Matejevem evangeliju: "Zato je vsak pis-mouk, ki je postal učenec nebeškega kraljestva, podoben hišnemu gospodarju, ki prinaša iz svojega zaklada novo in staro" (Mt 13,52). Napetost, ki včasih nastane med tistimi, ki prehitro korakajo, in tistimi, ki zaostajajo, je tudi v Cerkvi zdrav znak normalnega razvoja in rasti.

V Janezovem evangeliju je Jezus sebe primerjal z vinsko trto. "Jaz sem resnična vinska trta in moj Oče je vinogradnik" (15,1). In nadalje pravi: "Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu, kajti brez mene ne morete storiti ničesar" (15,5). Te jasne, preproste in globoke besede opisujejo notranje delovanje božje milosti v Cerkvi. Jezus je kot vinska trta nosilec rodovitnosti. Če smo z njim združeni, smo v navezi z življenjem, z Bogom samim, ki je izvir življenja. On daje, da trta raste, on je v njeno naravo zapisal, da obrodi grozdje in da je to sad, ki ga ljudje znamo predelati v vino. Ni čudno, da je Jezus prav vino izbral za evharistično pijačo. Vino poživlja in hrani. Če ga uživamo s pravo mero, dvigne razpoloženje in človeka naredi bolj sproščenega in veselega, bolj družabnega in odprtega za druge. Globoka je ljudska evharistična pesem, ki je slovenskemu verniku posredovala to svetopisemsko resnico. "Jezus, ti si vinska trta, polna milosti, odprta. Mi mladike tvoje smo, ki na tebi rastemo."

Zvone Štrubelj

Politično krščanstvo

Bilo je pred volitvami. Razumljivo je, da se je o tem govorilo povsod in tudi voditelji Cerkve ob tako pomembnem dogajanju niso mogli molčati.

Škofje so objavili posebno izjavo, v kateri so pozvali vse dobromislečne ljudi, naj se na volitvah odločajo za tiste stranke, ki si prizadevajo za vrednote, ki niso tuje krščanstvu. Seveda s tem niso mislili zgolj na tiste stranke, ki tudi v imenu nosijo oznako "krščanska".

V tistem času sem bil neko nedeljo pri maši v manjši podeželski župniji. Župnik, ki je maševal, je v svojo pridigo vpletel tudi krščanske norme o volitvah, seveda v zvezi z omenjeno izjavo škofov. Toda ko je začel govoriti o tem, sem opazil, da so nekateri ljudje iz ozadja protestno zapuščali cerkev.

Po maši so se pred cerkvijo začela kresati različna zelo deljena mnenja. Prvi so hrupno rohneli: "Kaj nam je treba politike v cerkvi! Jo je že tako ali tako povsod preveč! V cerkvi hočemo pobožne in svete misli, politika pa je pokvarjena, zato v cerkev ne spada!" Druge bolj trezne glave pa so pritrjevale župniku: "Prav je povedal! Volitve so naša skupna stvar."

Po vstajenju se je Jezus prikazal apostolom s posebnim naročilom: "Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence" (Mt 28,19). Ni jim rekel: "Spreobrnite mi judovski narod." Zase je hotel imeti kar vse narode. Torej je od apostolov zahteval naravnost politično dejanje. Danes bi rekli: na domačem terenu in na mednarodni ravni. Saj beseda politika ne pomeni nič drugega kot delo za javni blagor. Mar ni oznanjevanje, pričevanje in posredovanje odrešenja delo za blagor vseh ljudi?

Vemo, da je politika v zgodovini pokazala vse prevečkrat svoj lažnivi obraz. Ni vselej služila ljudem, temveč tudi vase zagledanim, egoističnim in celo hudobnim posameznikom in skupinam. Toda v svojem bistvu je politika še vedno častna in hvalevredna zadeva. Vse do takrat, ko služi, gradi, pospešuje duhovni in materialni napredek ljudi. Takšno lahko uresničijo le častni in odgovorni politiki. Odgovorno krščansko gledanje na javnost narekuje nujno tudi poseganje v politično dejavnost.

Cerkev vedno nosi poslanstvo človeku v dobro. Toda zaradi resnice in pravičnosti, ki ju oznanja, je brez dvoma mnogim trn v peti. Zato so skovali zloglasen izrek: "Cerkev naj se ne meša v politiko." S tem pa so sebe označili za lažnivce, ker krščanski prispevek v politiki - torej Cerkev - pojmujejo kot nasprotnico, ki se v javnem življenju, to je v politiki, ne sme kosati z drugimi.

Jezusovo naročilo ni le nedolžno povabilo, temveč zahtevno poslanstvo in resna naloga: "Pojdite in učite vse ...!" Kako bi mogli biti njegovi pravi učenci, če se bojimo spopasti z nepoštenostjo, neiskrenostjo, socialnimi krivicami, družbenimi stranpotmi, izkoriščevalskim pridobitništvom ipd.? Kako naj rečemo, da ljubimo pravičnega Boga, če nam ni mar za dobro naših bratov in sester, obenem pa tudi nas samih? Torej je povsem normalno, da se kristjan opredeli in se tudi zažene, da bo služil skupnosti s svojim javnim zagovorom vrednot, ki jih pozna in priznava.

Pri demokratičnih volitvah je pač tako, da vsak volivec lahko pomaga dobro urejati narodno skupnost z lističem, ki ga vrže v volilno skrinjico. Odloči se sam, komu bo dal svoj glas. Pri presoji pa mu lahko pomaga tudi domači župnik z razlago evangeljskih norm, ki veljajo tudi za narodno skupnost in njeno politično vodstvo. Veren človek, ki ga je poslušal, lahko primerja te nazore z lastnimi načeli in drugimi ponudbami ter razlagami in si med njimi izbere tisto, ki se mu zdi najboljša.

Osebnе odgovornosti za volilno odločitev mu seveda nihče ne more odvzeti. Prav to možnost in odgovornost pa demokratična družba priznava vsem državljanom. In s tem kristjan nima težav.

David Taljat

Porcijunkula in odpustki

Ko se otroci ob slabem vremenu nismo imeli kam dati, smo v dolgočasju hodili ven in noter. Zato so nam odrasli rekli, da "vrtarimo" (odpiramo in zapiramo vrata) kot pri porcijunkuli. V majhni gregorski župniji smo se namreč ponašali s pravico porcijunkulskega odpustka, ki je sosednje večje in imenitnejše župnije niso imele.

Majhna cerkva, ki jo je obnovil in v njej mnogo molil sveti Frančišek Asiški, je bila posvečena Mariji angelski, ki goduje drugega avgusta. Zaradi majhnosti je cerkva dobila ime porcijunkula. Drugega avgusta oziroma na naslednjo, porcijunkulsko nedeljo je bilo nekoč mogoče dobiti popolni odpustek, vendar samo ob obisku cerkva, ki so pripadale redovom svetega Frančiška (frančiškani, kapucini in minoriti) ali morda še v kakšni župniji, kjer je bila močna skupina tretjega reda. Ker je veljal popolni odpustek ob vsakem obisku cerkve, je počasi prišlo v navado, da so ljudje po opravljenih molitvah, ki so bile pogoj za prejem odpustka, šli za kratek čas iz cerkve, malo poklepetali in šli spet v cerkev. Tako je to veljalo za ponovni obisk cerkve in za pridobitev naslednjega odpustka.

Popolni odpustek pa je ob določenih pogojih mogoče pridobiti samo enkrat.

Najbolj vztrajni so si pridobili toliko odpustkov, kolikor je bilo pokojnih članov njihove družine, pa še zase in za uboge duše v vicah, za katere nihče ne moli. Tako je bilo v cerkvi kar precej živahno: nekateri so molili, drugi so prihajali v cerkev, tretji so odhajali iz nje. Zato ni čudno, da je nastal rek, da je tam, kjer je veliko gibanje ljudi, kot na porcijunkuli.

Morda zveni takšno pridobivanje odpustkov naivno, zlasti za tistega, ki je pod vplivom evangeličanov, ki od Lutra naprej ne verjamejo v odpustke. Vendar v od-

puskih ni prav nič neumnega ali magičnega. Če obstajajo ljudje, in teh je gotovo največ v samostanih, ki veliko molijo in delajo pokoro, in to več, kot bi potrebovali samo zase, njihove zasluge po naši veri ne morejo iti v nič. In ker sami ne potrebujejo toliko, lahko Cerkev to razdeli drugim, ki sicer nimajo toliko časa in zmožnosti, da bi dovolj zadostili za svoje grehe, a se vsaj nekoliko potrudijo in zadostijo pogoju, ki ga postavi Cerkev. Ta pogoj je navadno spoved pred kratkim, obisk cerkve ter molitev očenaša, zdravamarije in vere.

Zaradi lahkomišelnega razumevanja odpustkov, kar je na eni strani privedlo včasih celo do nesmiselnega pretiravanja v pridobivanju odpustkov, na drugi strani pa norčevanja iz tega, pa tudi zaradi sodobne miselnosti, ki ni naklonjena duhovnim stvarim in se je zaradi tega močno zmanjšalo število tistih, ki več molijo, kot je za njih potrebno, v samostanih pa se je močno zmanjšalo število redovnic in redovnikov, je Cerkev naredila nujno reformo pri odpustkih.

Pri delnih odpustkih ni več naštevanja, za koliko dni bo nekdo prej prišel v nebesa, saj se ne da vedeti, koliko si je človek zaslužil. Popolni odpustek pa je ob določenih pogojih mogoče pridobiti samo enkrat. Torej ni več tistega znamenitega sprehajanja v cerkev in iz cerkve kot nekoč na porcijunkulo. Vendar nam lahko tudi to zadošča, če se le toliko potrudimo, kot od nas zahtevajo pogoji. Vsekakor moramo zaupati papežu, ki pogoje za odpustke podeljuje v imenu Cerkve, da jih ne podeljuje lahkomišelnost ter da ima katoliška Cerkev na zalogi nekaj zaslug pobožnih in spokornih ljudi, ki jih lahko razdeli med potrebne vernike, ki izpolnijo pogoje.

Janez Modic

Belokranjski ajdov kruh po receptu Marjane Guštin

Potrebujemo 25 dag ajdove moke, 1 kg bele moke, kocko kvasa, sol, 1/2 dcl olja.

Ajdovo moko poparimo z litrom slanega kropa. Ko se ohladi, dodamo vzhajan kvas ter belo moko in dobro pomesimo. Nato pustimo eno uro vzhajati, potem ponovno pomesimo in spet pustimo vzhajati. Ko je kruh dovolj narasel, ga pečemo najprej petnajst minut pri 250 stopinjah, nato moč pečenja zmanjšamo. Po približno eni uri je pečen. Ko ga vzamemo iz pečice, ga zavijemo v prticek, da se počasi ohladi.

Nogometni turnir izseljencev Slovenija 2002

*V soboto, 15. julija, se je s finalnimi
tekmami zaključil prvi nogometni turnir
izseljencev Slovenija 2002.*

Na njem je nastopilo šest ekip potomcev Slovencev z vsega sveta, tako da je bil namen organizatorjev – Športnega društva BAS Šport iz Ilirske Bistrice, Izseljenskega društva Slovenija v svetu in NZS dosežen. Skozi šport in druženje so se tako med seboj spoznali Slovenci z različnih celin, vzpostavili prijateljske stike in si obljubili ponovno druženje v naslednjih letih.

Zmagovalec turnirja je postala ekipa Zedinjena Slovenija iz Argentine, ki je v finalu presenetljivo - s 4 : 1 premagala reprezentanco MNZ Koper. Očitno je v tej tekmi prevladala močna kolektivna volja in moč slovenskih Argentinec, ki so v Slovenijo prišli odlično organizirani in maksimalno motivirani. Na turnirju so premagali prav vse nasprotnike in si predvsem zaradi južnoameriškega navijanja spremljevalcev ekipe tudi zaslužili prvo mesto. Reprezentanci MNZ Koper se je poznalo, da je bila kljub dobrim posameznikom premalo uigrana in ji je prav zato pripadlo drugo mesto. Tretje mesto je osvojila ekipa Slovenian Sports Cluba Toronto iz Kanade, ki je v tekmi za tretje mesto premagala ekipo slovenskih Francozov z zanimivim imenom Pariški zmaji. Kanadčani sicer redno tekmujejo v Toronto Soccer ligi, tako da so pokazali kar všečen in predvsem atraktiven nogomet, Francozi pa

Prihod na igrišče

so se zbrali prvič za ta turnir in se temu primerno tudi uvrstili.

Pravzaprav celo boljše od pričakovanj, saj so Pariški zmaji zaradi diskvalifikacije ekipe Slovenske športne zveze iz Celovca (odpovedali so nastop v finalu) osvojili v svoji skupini drugo mesto in s tem pravico do finalne tekme za tretje mesto, v nasprotnem primeru pa bi se borili za peto mesto z ekipo Izseljenskega društva SVS iz Ljubljane, ki so ga sestavljali pred kratkim vrnjeni slovenski izseljenci. Ti so na ta način osvojili peto mesto, s katerim pa prav zaradi prej omenjenega dejstva niso bili preveč zadovoljni. Na zadnjem mestu so pristali zamejski Slovenci iz Avstrije, ki so s svojo odpovedjo dodobra zapletli finalni del turnirja in povzročili dodatne skrbi organizatorju. Škoda, da niso resno pristopili, saj so nekateri prišli zelo od daleč.

Kakorkoli že, turnir je tako na športnem kot organizacijskem področju zelo dobro uspel. To so namreč ob svojem odhodu še posebej poudarjali izseljenci iz Argentine, Kanade in Francije ter izrazili željo po ponovnem snidenju. Kot je ob koncu svečane razglasitve poudaril vodja tehničnega sektorja NZS, Matjaž Jakopič, pri NZS pričakujejo, da bo postal turnir tradicionalen in da bi ga bilo lepo ponavljati vsako leto. Vendar pa bo to nemogoče, saj so stroški prihoda v Slovenijo iz čezmorskih dežel precej veliki. Zato so se vsi udeleženci nagibali k želji, da se ponovno srečajo čez dve leti. Seveda v Sloveniji. (az)

Začetek tekme

Zmagovalna ekipa Argentine na turnirju Slovenija 2002

V Evropi in Natu

Politična jesen bo zaradi volitev vroča. A nedvomno bo veliko bolj usodna zato, ker se končujejo pridružitvena pogajanja z Evropsko zvezo in pričakujemo povabilo v Nato. Če bo vse po sreči, bo končno tudi Slovenija postala polnopravna članica dveh sodobnih oblikovalcev sveta.

Nemalo zaslug, da so se ti procesi sploh začeli v takšnih razsežnostih, ima papež Janez Pavel II. Ko še nihče ni upal sanjati o koncu komunizma, kaj šele o združenju Evropske unije in Nato, je papež leta 1982 v evropskem romarskem središču sv. Jakoba v Komposteli vizionarsko v duhu vere pokazal za cilj združeno Evropo. Enotnost naše celine je globlja od nasprotij, je bil prepričan: "Tudi v naših dneh ostaja evropska duša enotna. Poleg skupnega izvora ima tudi iste krščanske in človeške vrednote, kot so: človeško dostojanstvo, izostren čut za pravičnost in svobodo, zavzetost pri delu, podjetniški duh, ljubezen do družine, spoštovanje življenja, strpnost in željo po sodelovanju in miru." Pred krizo vrednot si ni zatiskal oči. "Jaz, rimski škof in pastir vesoljne Cerkve, naslavljam tebi, stara Evropa, klic, poln ljubezni: Ponovno najdi samo sebe. Bodi to, kar v resnici si! Poživi svoje korenine. Oživi pristne vrednote. (...) Znova zgradi svojo duhovno enotnost v ozračju polnega spoštovanja drugih verstev in pristnih svoboščin. Daj cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega. Ne ponášaj se s svojimi uspehi do te mere, da bi prezrla njihove morebitne negativne učinke." Po dvajsetih letih niso papeževe misli nič manj aktualne, nasprotno, prispevale so k spremembam in so končno uresničljive.

K razpravi o članstvu se je junija priglasila Komisija Pravičnost in mir z izjavo Slovenija sodi v Evropsko unijo in Nato. Kot običajno so nekateri pogrevali očitek o vmešavanju v politiko in prezrli dvoje. Prvič, da je skupna Evropa zadeva vseh Evropejcev, kar je jasno tudi politikom, ki so zato ustanovili civilno-družbeno Konvencijo o prihodnosti Evrope, kjer je k besedi povabljeni tudi katoliška Cerkev. In drugič, povedano s papeževimi besedami: "Evropa ne more zapustiti krščanstva kot popotnega tovariša, ki bi ji postal tuj,

prav kakor človek ne more opustiti svojih razlogov za bivanje in upanje, ne da bi padel v dramatično krizo."

Komisija poudarja, da je naše mesto v Evropi in Natu. Kot člani bomo skupaj z drugimi enakopravno odločali o svoji in skupni usodi, v nasprotnem primeru pa bomo odločitve

Evrope in Nata le prenašali. Če je nekoč suverenost pomenila neodvisnost, pa pomeni danes povezanost, biti v omrežju. Poleg tega "evropskega povezovanja niso narekovali le ekonomski interesi evropskih gospodarstev, temveč so bili prav tako odločilni moralni razlogi: sprava, mir, enakost, svoboda, demokracija, spoštovanje človekovih pravic". In nenazadnje, ali je mogoče danes, ko se pojavljajo nove oblike svetovnega terorizma, ostati nevtralen?

Članstvo je izziv in priložnost. Tako je vedno tudi bilo, " ... druge enakovredne možnosti v sedanjem zgodovinskem trenutku nimamo. Od Evropske unije in zveze Nato ne moremo pričakovati samo uslug. Enakopravno sodelovanje zahteva, da sprejmemo tudi obveznosti in celo morebitne žrtve." Vsemu navkljub bo naša usoda v naših rokah: od nas bo še naprej odvisno, ali bomo gojili svoj jezik, kulturo in dediščino ali pa se jim bomo odpovedovali. "Naše članstvo v Evropski uniji bo zahtevalo od nas visoko stopnjo narodne zavesti in moralnosti. Zlasti pa bo zahtevalo odgovorno ravnanje politične oblasti, vseh nosilcev javnih funkcij in mnenjskih voditeljev."

Zamejska Slovenija in večji del zdomske je že v Evropi in Natu. Obe nam moreta s svojimi izkušnjami in znanjem svetovati, kako ravnati, da ne bomo slovenstva razprodali ali zapravili. Eno je jasno: kjer se je zunaj matice ohranila vez med slovensko župnijo in rojaki, tam se slovenstvo ohranja tudi iz roda v rod, čeprav ne brez truda in žrtev. Tolikokrat ponovljena Slomškova misel: "Prava vera bodi ti luč, materni jezik pa ključ do zveličavne omike," postaja danes še bolj aktualna kakor kdaj koli prej. In to za vse tri Slovenije v Evropi in Natu.

Drago Karl Ocvirk

Ob obisku dalajlame ne moremo mimo zadržanja naših oblastnikov, ki so ga sprejeli "zasebno". Mi lahko poveste, kako sprejmeš zasebno nekega človeka v protokolarnem prostoru. Naj pedagoški delavec "zasebno" povabi kakšnega katoliškega duhovnika na obisk v razred in naj se tam pogovarja z njim. Boste videli odzive medijev! Kako bi napadli tak "zasebni" obisk! Če je Kučan sprejel dalajlamo zasebno, naj ga pelje k sebi v svojo hišo, ki jo je v Murglah dobil po ugodni ceni (brez medijev, da ne bi motili zasebnosti) in naj mu Štefka postreže z marmelado, ki jo je sama pripravila. Ne pa da ga sprejema "zasebno" v državnih prostorih.

Brez dvoma so slovenski politiki vedeli, da jim bo srečanje z dalajlamo prineslo volilne točke in zato so ga tudi sprejeli. In tu se že vidi vsa tragičnost liberalne politike, ki bo zato, da bo obstala na oblasti, naredila vse: prestopila meje dobrega okusa in sploh poteptala vsa (moralna) načela in izdala vse dogovore. Skratka, prodala se bo tistemu, ki jo bo bolje plačal, in takrat, ko bo imela največje koristi. Vrsta ljudi, ki se prodaja, pa ima med poštenimi ljudmi nekoliko čuden prizvok!

Božo Rustja, Družina 31/51

Na vseslovenskem srečanju Slovencev v zamejstvu in po svetu, ki ga je pripravila parlamentarna komisija RS za Slovence na dan 9. julija, je bilo več kot sto naših rojakov iz skoraj celega sveta. Najmočnejši čustveni nagovor je predstavil zbranim udeležencem 68-letni Lojze Rezelj iz Argentine. Dejal je, da si rojaki v Argentini želijo pomoči slovenske države: "Pomagajte nam, smo v veliki stiski! Mladina lepo govori slovensko in tudi čuti slovensko. Če si želijo v domovino, jim to omogočite ..." se je glasilo njegovo sporočilo slovenskim državnikom.

V tisku pa je izšel še drugi del njegovega nagovora, ki je nemalo pretresljiv: "Z enajstimi leti sem moral leta 1945 od doma. Šli smo, da smo si rešili golo življenje. Moj oče - to rečem s ponosom - je bil domobranski stotnik, po poklicu sodnik v Novem mestu. Kot tak se je moral umakniti nekoliko pozneje; moja sestra, mama in jaz pa smo šli prej, saj je takrat obstajal nalog, da je treba vse, kar je domobranskega, pobiti in ne samo odstraniti. Takrat je oče rekel, da gremo zaradi varnosti v Avstrijo za nekaj dni, in teh nekaj dni traja že 57 let. Občutki, ko se vračam v domovino, so kljub temu čudoviti, ne čutim bridkosti. Tudi mladi bi radi šli v Slovenijo, ker govorijo slovensko in čutijo slovensko. Tukaj iščejo zavetje, ki ga tam ni več. Ni varnosti,

ni dela, saj je kar 50 odstotkov 37-milijonskega prebivalstva nezaposlenega. Država Slovenija nam lahko pomaga tako, da nas prizna kot del te države, nam pomaga do strehe nad glavo in omogoči delo tistim, ki morajo skrbeti za družine. Ne prosimo pa za denar. Tudi mi bi lahko postorili kaj za domovino. Vedno sem govoril, da nočem priti sem le umret, temveč bi rad za domovino tudi kaj storil, za kar sem bil prikrajšan, ker sem bil v tujini. Vendar jaz ljubim domovino. V Argentini učim mladino živo slovensko besedo."

Rezelj je še povedal, da je Slovenija dosegla zrelost, ko je mogoče preseči takratne delitve. "Pri nas ni nihče sovražno usmerjen proti domovini ali ljudem. Tukaj imam pa vtis, da je še vedno dvom, ali so ti "ta pravi" ali prihajajo s kakšnimi drugimi nameni. Kaj sem jaz naredil, star enajst let, da sem moral iti v svet?"

Predsednik državnega zbora Pahor je podpisal odlok o razpisu volitev predsednika republike, odlok o razpisu splošnih volitev v državni svet ter razpisal redne volitve v občinske svete in redne volitve županov. Redne predsedniške in lokalne volitve bodo v nedeljo, 10. novembra, za dan razpisa teh volitev, ko začnejo teči tudi roki za volilna opravila, pa se šteje 2. september.

Kot datum splošnih volitev članov Državnega sveta - predstavnikov lokalnih interesov, je določena sreda, 27. novembra, kot datum volitev predstavnikov delodajalcev, delojemalcev, kmetov, obrtnikov in samostojnih poklicev ter predstavnikov negospodarskih dejavnosti v državnem svetu pa četrtek, 28. novembra.

Napovedi o dobri pripravljenosti naših plavalcev so se uresničile. Iz Berlina se se vrnili z eno medaljo, ki si jo je v četrtek, 1. avgusta, priplaval Radovljčanka Alenka Kejžar. Vendar pa se bo Alenka skupaj s svojimi kolegi iz reprezentance vrnila z letošnjega

(Zagreb) Revija pevskih zborov leskovške župnije

evropskega prvenstva tudi z grenkim okusom po nemški vodi.

Pred več kot tednom dni smo poročali, da so Romuni slovenskega predsednika Kučana ob njegovem obisku pričakali s slovaško himno; že včeraj je večina slovenskih medijev poročala, da so Nemci Alenkino tretje mesto počastili s slovaško zastavo.

Ko je pred desetimi leti prvič prihajalo do takšnih nerodnosti, smo bili običajno prizanesljivi, se nasmehnili in si rekli, se bodo že naučili, kdo smo Slovenci in kakšna je naša himna oziroma zastava. Precej za to, da bi svet spoznal, kaj in kdo smo, so storiли tudi naši športniki, zato po tolikem času preseneča, da do omenjenih zamenjav prihaja še vedno.

Zadeva torej ni več zanimiva, ni več smešna, pač pa povzroča zaskrbljenost. Kdo je odgovoren za takšne zamenjave?

Najprej je iz kroga možnih "krivcev" potrebno izločiti Slovake. Ti nam namreč niso nobena konkurenca - ne na področju plavanja, še manj nogometa (kar je bilo naše predvidevanje za zamenjavo slovenske himne s slovaško v Romuniji).

Torej gre iskati odgovornega med organizatorji različnih prireditev, kjer je potrebno paziti na nacionalne simbole, kot sta zastava in himna. V tem primeru se lahko vprašamo, kako da nas tujina po vseh Peterkah, Koširjih, Zahovičih in drugih "promo-

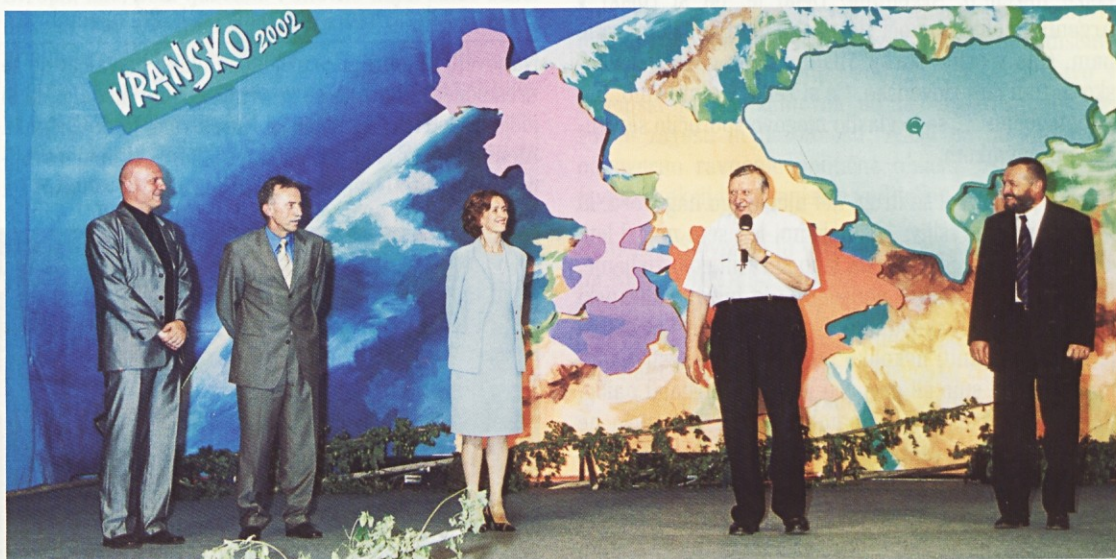
torjih" naše samostojnosti še vedno tako težko loči od Slovakov. Morda pa le ne naredijo toliko za Slovenijo, kot sami radi poudarjajo, mi pa si radi mislimo?

Kakorkoli obrnemo, pridemo vedno do zaključka, da smo za take nerodnosti krivi sami. In sicer iz preprostega razloga - ničesar ne storimo, da bi do tega ne prišlo. Kje je bil kdo, ki bi ustavil romunske glasbenike po prvih taktih "Nezdravljice"; kje je bil včeraj kdo, ki bi pred dvigom zastave organizatorje opozoril, da zastava ni prava ...

Dokler ne bo nikjer nikogar, ki bi si drznil opozoriti na napake in iz tega, če bi bilo potrebno, narediti tudi mednarodni škandal, se bodo pač dogajale ... in Slovenci si ob pregovorni pasivnosti pravzaprav za služimo, da se.

Ljubljanske novice - J. Šifrer

Kmetje in drugi, ki so zaskrbljeni zaradi težkega družbenega položaja slovenskega kmetijstva, so na Gomilskem ustanovili Kmečko zvezo pri NSi, ki si bo prizadevala za uveljavitev kmetijstva in izboljšanje položaja kmetov. Kmečka zveza si bo prizadevala za uresničitev strategije razvoja slovenskega kmetijstva iz leta 1993. Za predsednika zveze so izvolili Vladimirja Porija s Prevalj. Kmečka zveza bo aktivno spremljala in dajala pobude v procesu približevanja Slovenije EU. Slovenija mora postati članica EU, pri tem pa je zalo pomembno, da si zaradi svoje specifičnosti zagotovi čim boljše pogoje.

(Berlin) Med gosti na Dorijevem večeru na Vranskem so bili tudi škof Uran in predsedniška kandidata na bližnjih volitvah (France Arhar drugi z leve, Barbara Brezigar v sredini).

Nova Slovenija, krščanska ljudska stranka, je praznovala drugi rojstni dan. Ob tem so v Ljubljani pripravili slavnostno akademijo, na kateri se je zbralo 300 članov stranke.

Ob slavnostni akademiji je predsednik stranke dr. Andrej Bajuk obudil spomin na dogodke, ki so zaznamovali nastanek in tudi nadaljnji razvoj stranke. Dejal je, da se je stranka že močno utrdila v vsej Sloveniji in postaja vse pomembnejša, kar dokazuje večanje njenega članstva in njenih aktivno delujočih 160 občinskih odborov.

*

Veljavni zakon o slovenskem državljanstvu iz leta 1991 je v minulih letih doživel le nekaj manjših sprememb. V enajstih letih njegovega izvajanja je slovensko državljanstvo pridobilo na podlagi naturalizacije (na podlagi prošenj za sprejem v državljanstvo ob izpolnjevanju postavljenih pogojev) 190.190 oseb, od tega večina (170.996 oseb) na podlagi 40. člena zakona, ki je omogočil izredno omiljeno naturalizacijo takratnih državljanov drugih republik SFRJ, če so pravočasno (v šestmesečnem roku, ki je potekel 25. decembra 1991) vložili zahteve za pridobitev slovenskega državljanstva.

*

Dodatek za veliko družino, ki ga omogoča letos sprejeti zakon o starševskem varstvu in družinskih prejemkih, znaša letos 25 tisoč tolarjev, v letu 2003 50 tisoč tolarjev, od leta 2004 dalje pa 70 tisoč tolarjev. Dodatek za veliko družino je enkratni letni prejemek,

Župnišče Eisden - Dorp, kjer je slovenski župnik Lojze Rajk bival tri leta kot župnik za Flamce

ki je namenjen družinam s tremi ali več otroki mlajšimi od 18 oziroma 26 let, če se še šolajo. Pravico do dodatka pridobijo v družini, če se tretji otrok rodi najkasneje do 30. junija v letu, v katerem se pravica uveljavlja. Pravico pridobi eden od staršev, pa tudi eden od otrok, kadar trije ali več otrok iz iste družine živijo brez staršev.

*

6. avgusta je potekla veljavnost vsem modrim potnim listom, ki so slovenske državljanke spremljali od osamosvojitve naše države.

Tisti, ki stare potne listine še niso zamenjali, bodo to lahko brez težav storili tudi v prihodnje, vendar bodo zanje odšteli 700 SIT več kot tisti, ki so se za to odločili še pred iztekom veljavnosti. Za nov, rdeč potni list z 32 stranmi bo treba plačati 8.480 SIT z upravno takso vred.

Po podatkih notranjega ministrstva je od začetka izdaje novih potnih listov vlogo za novega vložilo več kot 700.000 državljanov. Za osebno izkaznico, ki se lahko prav tako uporablja kot potovalni dokument za nekatere države, je statistika boljša: doslej jih je bilo izdanih že približno 1,4 milijona.

*

Postojnska jama, ki jo je v rekordnem letu 1990 obiskalo skoraj 900 tisoč obiskovalcev z vsega sveta, je v letošnjih prvih šestih mesecih zabeležila skoraj 223 tisoč obiskovalcev, kar je za tri in pol odstotka več kot v enakem obdobju lani. Število obiskovalcev naj bi se letos povečalo za pet odstotkov, število obiskovalcev Predjamskega gradu, ki tudi sodi v sklop turističnih objektov Postojnske jame, pa naj bi ostalo nespremenjeno.

*

Izseljensko društvo Slovenija v svetu je v soboto, 8. junija, v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani organiziralo IX. TABOR SLOVENCEV PO SVETU. Letošnja tema tabora je bila REPATRIACIJA SLOVENSkih IZSELJENCEV.

*

V finalni preizkušnji je v disciplini 200 metrov mešano slovenska plavalka Alenka Kejžar zasedla odlično tretje mesto in tako Sloveniji priplavala prvo odličje v 50-metrskem bazenu na EP v Berlinu. Zlato odličje je pripadlo Ukrajinki Jani Kločkovi, Belorusinja Hanna Schera si je priplavala srebrno medaljo, medtem ko je slovenska plavalka Alenka Kejžar zasedla tretje mesto.

Matura – uspešnih dijakov, ki so maturo opravljali prvič, je bilo kar 90,7 odstotka, kar je v primerjavi z lanskim letom za 3,5 odstotka več. Mature se je udeležilo 8 tisoč 303 kandidatov, poklicne mature pa 10 tisoč 259. Vse možne točke je na letošnji maturi zbralo 16 dijakov, 235 pa jih je doseglo izreden šolski uspeh – najmanj 30 doseženih točk – za katerega bodo prejeli tudi pohvalo.

*

V Podzemlju v Beli krajini je sredi počitnic zagorela osnovna šola montažne gradnje. Požar je šolo uničil v celoti, do tal pa je zgorela tudi telovadnica.

Ogenj je najprej zajel ostrešje šole, nato pa se kljub hitremu posredovanju gasilcev razširil še na sosednji objekt, v katerem je bila telovadnica. Z ognjem se je spopadlo okoli 100 gasilcev iz tamkajšnjih gasilskih društev, ki jim je v štirih urah požar uspelo omejiti. Rešili so tudi del šolskega arhiva, nekaj računalnikov in plinskih jeklenk. Po prvih neuradnih ocenah je nastale škode za okoli 400 milijonov tolarjev.

*

Slovenski državljani lahko po novem tudi v Francijo vstopijo z veljavno osebno izkaznico. Sprememba, ki bo olajšala potovanja, je že v veljavi. Z veljavno osebno izkaznico lahko tako prestopite meje Francije, Avstrije, Italije, Lihtenštajna, Švice, Hrvaške in Madžarske ter v času turistične sezone tudi Črne gore.

*

V obtoku je novi bankovec za pet tisoč tolarjev. Banka Slovenije je bankovec ponatnila zaradi zamenjave obrabljenih bankovcev.

Gorski kvintet rojakov iz Predarlskega na Avstrijskem

Stari bankovci še vedno ostajajo veljavno plačilno sredstvo. Nov bankovec se od tega, ki je že v obtoku, nekoliko razlikuje, med drugim ima nekatere dodatne varnostne elemente.

*

Državni statistični urad je ugotovil, da se je število prebivalcev Slovenije v prvem četrtletju letošnjega leta v primerjavi s predhodnim četrtletjem rahlo povečalo. Konec marca je v Sloveniji živel 1.994.793 ljudi – od tega 975.532 moških in 1.019.261 žensk – kar je za 767 oseb več kot konec lanskega leta. V zadnjem letu, od konca marca lani do konca marca letos, se je število prebivalcev Slovenije povečalo za 4053. V obdobju od januarja do konca marca se je v Sloveniji zmanjšalo le število oseb z začasnim zatočiščem, in sicer za 46, to je na 2408 oseb.

*

Slovenske devizne rezerve so konec maja znašale 6,02 milijarde dolarjev, kar je 166 milijonov dolarjev več kot konec aprila in 270 milijonov dolarjev več kot konec leta 2001. Konec maja so bile devizne rezerve za 1,24 milijarde dolarjev nižje od skupnega zunanje-ga dolga države, ki je znašal 7,26 milijarde dolarjev, je razvidno iz najnovejše številke Biltena Banke Slovenije. Zunanji dolg se je od konca leta 2001 povečal za 542 milijonov dolarjev.

*

Torontski nadškof in kardinal Alojzij Ambrožič je med svetovnim dnevom mladih v Torontu imel častno vlogo gostitelja papeža in več sto tisoč mladih. 23. julija je na torontskem gospodarskem razstavišču daroval mašo in na začetku Slovence pozdravil z razkošnim pozdravom v maternem jeziku. Njegovega pozdrava so se Slovenci iskreno razveselili in ga nagradili z glasnim vzklikanjem, ki ga je bilo slišati daleč naokrog, na televizijskih zaslonih pa so zavihrale slovenske zastave. Srečanja s svetim očetom se je udeležila kar velika skupina mladih iz domovine.

*

Velenjčanka Jolanda Čeplak, je na evropskem prvenstvu v atletiki prepričljivo osvojila zlato medaljo v teku na 800 metrov. Njena medalja je šesto odličje in šele drugo zlato za slovensko atletiko na dosedanjih 18. prvenstvih Stare celine. Čeplakova, svetovna dvoranska rekorderka in evropska dvoranska prvakinja, je v finalu vodila od starta do cilja in brez težav opravičila vlogo prve favoritinje.

Romanje treh Slovenij na Sv. Višarje

Slabo vreme je marsikaterega rojaka odvrnilo od romanja na Svete Višarje, kjer smo se kljub temu 4. avgusta srečali v velikem številu na tradicionalnem romanju Treh Slovenij.

Samo tisti najbolj vztrajni, ki se niso ustrašili letošnje poletne vremenske muhavosti, so bili za svojo vztrajnost bogato poplačani. Vrh Sv. Višarij nas je pričakal v soncu in nam ponudil prečudovit dan. Osrednji dogodek se je odvijal na prostoru za svetiščem, kjer je zbrani rojacom spregovoril dolgoletni izseljenski duhovnik dr. Janez Zdešar. Skozi njegovo predavanje smo spoznali vse preizkušnje in pasti, ki sta jih v zadnjem stoletju morala pretrpeti slovenski katoličan in slovenska Cerkev. Navkljub nemogočim in krutim pritiskom tako fašizma in nacizma kot kasnejše komunizma sta oba skušala ostati zvesta svojim koreninam, svojemu krščanskemu oznanilu, ki jima je bilo položeno globoko v srce. Samo tisti zvesti in pokončni, tisti ki niso sami sebi dovolili, da bi kakorkoli dvomili vase in v krščanstvo, so znali obstati tudi takrat, ko se

je to zdelo skoraj nemogoče. In to držo nam skozi svojo zgodovinsko izkušnjo ponujajo tudi danes, da bomo v teh spremenjenih razmerah znali ohranjati zvestobo, ki nas je ohranila kot narod in kot kristjane.

Po predavanju smo se preselili v Marijino svetišče in se udeležili svete maše, ki jo je tokrat ob somaševanju zdomskih in izseljenskih duhovnikov vodil mariborski škof dr. Anton Stres. V homiliji je ponovil glavne misli iz zanimivega predavanja in nas vse doma in po svetu pozval, naj ostanemo povezani v občestvo. Ta nam daje moči, da znamo brati znamenja časa, da se učimo iz zgodovinskih izkušenj, ki si jih je naš narod pridobil skozi vso burno zgodovino. Zvestoba slovenskega kristjana se je v preteklosti kazala tudi v tem, da niso nasledili ideologijam, ki so se kazale kot moderne in znanstvene, krščanstvo pa so predstavljali kot nekaj zastarelega in izmišljenega. Ne pozabimo, da je krščanstvo vedno neka alternativa določenega časa. Kristjani živimo v okolju, ki nam je lahko večkrat neprijazno. Vse to moramo vzeti v zakup in iskati nove možnosti, kako prekvasiti to našo družbo in ostati pokončni kot kristjani in Slovenci.

Po sveti maši smo se spet zbrali za višarskim svetiščem in se dolgo časa zadržali ob dobri kapljici, ki so jo tudi tokrat delili naši zamejci.

LB

Zbrani romarji iz matične, zamejske in izseljenske Slovenije

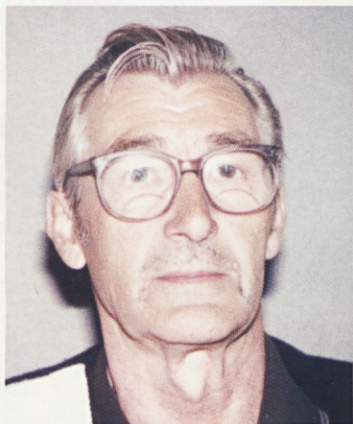
A N G L I J A

LONDON

Od zadnje številke Naše luči do danes smo prejeli poročila ali pospremili na zadnjo življensko pot kar tri slovenske rojake, ki so večji del svojega življenja preživeli med nami.

V kapelici krematorija v Mansfieldu smo se poslovili od dragega prijatelja, ljubljenega moža in očeta Slavka Vinklerja. Slavko je bil rojen 2. novembra 1927 v Šempetru pri Novi Gorici. Bil je edini otrok Angele in Štefana Vinklerja.

S Slavkom sva se prvič srečala maja 1945 v angleški vojski v kraju Villa Nova. Od tam je bil prepeljan v notranjost Italije, leta 1947 pa v Nemčijo, od koder je 3. aprila 1948 prišel v Anglijo. Leta 1950 se je poročil s Škotinjo Heather in se istega leta preselil v Warsop pri Nottinghamu. Med leti 1950 in 1959 so se jima rodili štirje otroci,

Pokojni Slavko Vinkler

tri hčere in sin. Svojo družino je s pridnimi rudarskimi rokami preživljal 38 let. Že pred upokojitvijo je bila bolezen njegova sopotnica, dokončno pa ga je od nas popeljala v večnost 17. marca 2002. V starosti 74 let je zapustil ženo in štiri otroke, devet vnukov in štiri pravnuke. (Podatke je zbral Toni Mihelič)

V nedeljo, 17. maja, smo pospremili na zadnjo pot rojaka Ivana Klemenčiča iz Bedforda.

Pokojni Ivan Klemenčič

Ivan je bil rojen 31. januarja 1919 v župniji Sveti Jurij ob Ščavnici. V času nemške okupacije je bil vpoklican v nemško vojsko. Od tam je prebegnil h kraljevi jugoslovanski vojski (k plavi gardi ali četnikom). V boju je bil ranjen. Po srečnem naključju mu je uspelo s prijatelji prebegniti v Italijo, preko Vidma v Forli in od tam v Eboli. Tam je bil dodeljen angleški vojski v okolici Neaplja. Meseca marca leta 1947 je bil premeščen v Nemčijo - v taborišče Munster in nato v Seedorf. Na britanski otok je prišel 22. decembra leta 1947. Najprej se je zaposlil v opekarni Stewartby pri Bedfordu, svojo poklicno pot pa končal v tovarni električnih aparatov v Bedfordu. Svojo soprogo Marčelo, Beneško Slovenko, je

spoznal kmalu po svojem prihodu v Anglijo. Leta 1954 sta se poročila ter si ustvarila prijeten dom v Kempstonu. Slovo od pokojnega Ivana je bilo zlasti za Marčelo, ki odslej ostaja na domu sama, zelo težko. Pogrebne maše se je udeležilo veliko rojakov. Tamkajšnji angleški župnik Fr. Andre Behrens je vodil sv. mašo zadušnico, slovenski župnik Stanislav Cikanek pa je vodil pogrebni obred in vsem navzočim v nagovoru ob grobu pokojnega Ivana vlival poguma v veri, da se bomo nekoč ponovno srečali v nebeškem kraljestvu.

Naše iskreno sožalje izrekamo ženi Marčeli, sorodnikom in prijateljem tukaj in v domovini. Naj se naš dragi Ivan spočije v Bogu in naj mu bo lahka angleška zemlja. (Zapis pripravil Maks Gregorec)

7. julija nas je zapustil tudi Jože Stanič iz Doncastra. Jože je bil rojen 24. julija 1920 pri Sv. Barbari v Slovenskih goricah. Že kot mlad fant je moral zapustiti dom in vse svoje najdražje. Mobiliziran je bil v okupatorsko vojsko. Skozi različna taborišča se je po vojni znašel v Italiji. Tam se je pridružil angleški vojski, RAF-u, in tako prispel v

Pokojni Jože Stanič

Anglijo. Naselil se je v pokrajini Yorkshire in se zaposlil pri podjetju International Harvester v Doncastru. Tam si je ustvaril dom, a se nikoli ni poročil. Zato je še toliko bolj čutil veliko domotožje po svoji domovini. Vedno si je želel vrnitve domov. Ta želja se mu je končno izpolnila. Njegovi bližnji so poskrbeli za to, da je bil njegov pepel pokopan v slovensko zemljo, in sicer v družinski grob na pokopališču pri Sv. Barbari v Slovenskih goricah. (Zapis pripravil Franček Tivadar)

V Londonu smo v poletnem času sprejeli veliko gostov, ki so prišli iz Slovenije in zamejstva. Naj omenimo le nekatere.

Sredi junija je zaključil svojo enoletno šolo v Margatu misijonar Stanko Rozman. Pred svojim odhodom v Kanado sta z nečakinjo nekaj dni bivala pri nas. Ko je Stanko odhajal, je prišlo na štiridnevni obisk v London kar 10 duhovnikov iz dekanije Ljubljana Vič-Rakovnik pod vodstvom očetov frančiškanov, p. Petra Lavriha in p. Francija Pivca. Veseli smo bili, ko je p. Franci ostal še dva tedna pri nas. Prav tako nas je razveselil obisk duhovnikov iz Slovenije v mesecu juliju - Dominika Brusa, župnika iz Tolmina, in Romana Kušarja, župnika iz Ribnega pri Bledu. Slovensko misijo sta med poročnim potovanjem obiskala mladoporočenca Matjaž Merljak (urednik oddaje Slovenci po svetu na Radiu Ognjišče) in njegova nevesta Simona, ki sta nadaljevala pot na Irsko. Ostali gostje - družine in dijaki ter študenti so si nabirali novih znanj in si ogledovali znamenitosti Londona.

Na žalost pa ni vsem tako lepo, saj nekateri pridejo v London tudi iz povsem drugih razlogov, kot na

primer, da bi si rešili življenje. Konec meseca julija smo namreč pospremili na težko operacijo 16-letnega Martina Zdolška iz Dobja pri Planini. Po naših močeh smo mu, poleg njegove mame, stali ob strani in molili zanj v težki preizkušnji. Žal, prijazen mladenič, težke 13-urne operacije ni preživel. V sredo, 31. julija, v nočnih urah se je poslovil od zemeljskega življenja in odšel v večnost. Njegovi mami Ivani in vsem svojem v Sloveniji izrekamo iskreno sožalje.

Preden se poslovimo do prihodnjega meseca, želimo obvestiti slovenske rojake v Londonu, da se s prvo nedeljo v septembru pričnemo ponovno zbirati pri mesečnih slovenskih mašah.

Kako hitro teče čas - že šest mesecev je za nami, odkar sem prišel v London v začetku marca na podiplomsko strokovno usposabljanje. V tem času sem dokaj dobro spoznaval življenje in delo Angležev, naših slovenskih rojakov ter Slovenske katoliške misije. Iskreno se zahvaljujem vsem vam, dragi rojaki, še posebej pa gospodu župniku Stanislavu Cikaneku za veliko pomoč in podporo pri delu in navajanju na življenje v tuji deželi. Resnično vam povem, počutil sem se kot doma. Čeprav živite v tujini, ste še vedno Slovenci! Bog vas živi!

Poročilo pripravil Julijan Taljat

BELGIJA in NIZOZEMSKA

GENK

Slovenci v belgijskem Limburgu smo na praznik Marijinega

Brezmadežnega Srca poromali v Heppeneert, to je bližnja božja pot ob meji z Nizozemsko. Romanje vsako leto organiziramo slovensko katoliško društvo Slomšek in Slovenska katoliška misija iz Eisdna ter slovensko društvo Naš dom iz Genka.

Za prvotno načrtovano romanje z avtobusom v Banneux, največji romarski kraj v Belgiji, je bilo premalo prijav. Tokrat pa se nas je 8. junija zbralo kar 50 Slovencev in flamskih prijateljev. Diakon pri tej cerkvi je najprej razložil zgodovino cerkve. Nato je bila sveta maša ob 11. uri. Prav lepemu ljudskemu petju so oporo dajali pevci naših zborov.

“Romanje je v naši naravi. Nikjer na zemlji nimamo bivališča za stalno. V krajih milosti in molitve najde naše srce tisto, po čemer naša narava tako hrepeni. Zemeljsko nas nikoli ne zadovolji popolnoma. Po božjem se steguje naše srce. “Nemirno je naše srce, dokler se ne spočije v Bogu,” pravi sv. Avguštin.

Na romanju odkrijemo nebo nekoliko bolj odprto, bliže nam je. Tu je božje obnebe, čutimo božjo bližino, se počutimo srečne in naša vera se ob drugih romarjih krepi.

Cerkev romanj sicer ne zapoveduje nikomur, molimo lahko tudi doma ali v kamrici svojega srca. Božje ljudstvo pa nismo samotarji, zato nas romanja bogatijo, nas povezujejo s sodobniki in predniki, ki so v veri gradili tako lepa svetišča. Obenem pa z daritvijo, molitvijo, pesmijo potujemo svojemu večnemu bivališču naproti.” To je povzetek pridige, ki jo je zaradi navzočih romarjev, ki ne razumejo slovensko - v flamskem jeziku povedal župnik Lojze Rajk.

(Eisden) Po slovenski maši na drugo nedeljo v mesecu

Možje so vodili še pete litanije Matere Božje z odpevi pod vodstvom našega dirigenta Vilija Roglja. Vsakdo se je še malo zadržal pri molitvi in pogovoru z drugimi. K veselemu vzdušju je pripomoglo tudi lepo vreme.

Nato smo se odpeljali v Eisden, v cerkveno dvorano Casino, kjer smo nadaljevali srečanje s praznovanjem očetovskega in materinskega dneva. To praznovanje so pripravila naša društva Slomšek, Naš dom in Sv. Barbara. Vso organizacijo pa je v glavnem imelo društvo Slomšek. Zbralo se je blizu 100 ljudi. Po okusnem kosilu je zbor Slomšek zapel še nekaj za vsako srce ganljivih pesmi. Matere so dobile v dar šopke v cvetličnih lončkih.

To je bilo spet dobro pripravljeno in prijetno srečanje Slovencev in prijateljev - članov društev.

Slovinci iz Belgije pristrčno pozdravljamo vse bralce Naše luči!

Slovensko društvo Slomšek iz Eisdna že sedaj spodbuja, naj bi si ljubitelji slovenskih kulturnih in družabnih prireditev zapisali datum in si rezervirali čas za SLOVENSKI DAN v Eisdnu, ki bo

12. oktobra. Podrobnejši spored bo objavljen v oktobrski številki.

EISDEN

Slovenski izseljenski duhovnik Lojze Rajk sem poleg skrbi za Slovence v delu Belgije in na Nizozemskem ter obnavljanja stavbe Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju bil tri leta tudi sožupnik za domačine, Flamce v štirih župnijah, in sem stanoval v flamskem župnišču v Eisden Dorpu. Konec septembra se spet vračam v hišo Slovenske katoliške misije, v Guill. Lambertlaan 36, B - 3630 Maasmechelen, tel.+ fax: 0032-89-76 22 01, GSM 0032-476-862 160. Po imenovanju za upravnika novega Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju je bilo zame preveč obveznosti in je bilo nemogoče ustreči vsem pričakovanjem ali celo zahtevam.

Slovinci v Belgiji in na Nizozemskem zdaj smete pričakovati, da vas bom lahko obiskal bolj pogosto kot doslej. Upam, da boste spet tudi vi radi prihajali na obisk v ta mali "košček Slovenije" v Eisdnu v Belgiji.

HEERLEN

Slovensko pevsko društvo Zvon ima novo vodstvo. O tem boste lahko brali v naslednji številki.

11. junija 2002 je v bolnici v Genku umrla REZI GROM, vdova Vinka Jakoše z Oplabbeeka. Rodila se je leta 1928 v Osredku v Sloveniji. Bila je članica Slovenskega društva Slomšek.

S pokojnim možem Vinkom sta bila zares zlata človeka - verna, gostoljubna, ljubila sta domovino, rada sta pomagala pri vseh dogajanjih tukajšnje slovenske skupnosti. Zelo sta bila vesela vsakega obiska slovenskih duhovnikov. Ko si prišel na obisk, je bilo podobno prazniku. Bila sta zvesta bralca Naše luči in slovenskih knjig. Bila sta vsako nedeljo pri sveti maši v farni cerkvi, enkrat na mesec pa pri slovenski, dokler sta le mogla.

Na spominski podobici so ji domači napisali:

"Ljuba mama, pridno si delala za srečo otrok in vnukov. Bila si srečna, če si mogla druge razveseliti. Bila si gostoljubna in sočutna v veselju in bolečini. Bila si velika v svoji preprostosti in nepresegljiva v uslužnosti.

Pokojna Rezi Grom

Hvaležni smo ti za vse, kar si nam namenila. Naj ti Bog da večni pokoj.

Pozdravljena, babica! Vemo, da si zdaj pri dedku in da od tam zgoraj skrbiš za nas.

Na svidenje zgoraj nad zvezdami.

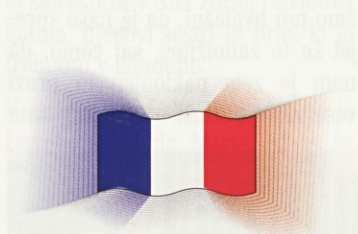
Hvala za vse, kar si za nas naredila.”

Za slovenskega duhovnika, katerega je pokojna Rezka imela rada in on njo, je bilo precej boleče, ker so domači želeli, naj ne somašuje na njenem pogrebu. Sam si je izbral pravico, da vsaj ministrira. V tujini se dogaja tudi kaj takega. Sem pa maševal za njo sam, ob drugi priložnosti.

Hvala vama, draga Jakoševa - Vinko in Rezka. Vajina dobrota in prijaznost sta med nami vedno živa.

Počivajta v miru.

Lojze Rajk

F R A N C I J A

PARIZ

Binkoštno srečanje v Archignetu

Na binkoštni ponedeljek smo se z verniki iz Allieira, Indrea in Creusea zbrali ob majhni cerkvi na griču v Archignetu. Vse je lepo in prelepo pripravila gospa Marija Gerič. Njeno delo je vztrajno v Gospodovem vinogradu. Tu se vidi pridne roke in zamisli laičnega delovanja. Duhovnik brez laikov je

Slovenci v Parizu se radi srečujemo v naši kapeli v Châtillonu.

človek brez rok in nog, je invalid pokončne drže v sodobni in stvarni Cerkvi med ljudmi, kjer stalno ne biva duhovnik. Njihovo pastoralno delo so majhna dela v središču sveta vesoljne Cerkve. Ko duhovnik pride iz 450 km oddaljenega kraja, ga že pot in slabe kmečke poti zelo utrudijo, a vse je pripravljeno za liturgijo dneva, ne da bi moral misliti še na to in ono stvar za mašo. Taki ljudje so za nas res prava milost božja in veselje, da so od doma prinesli dobro voljo biti v službi Cerkve. Niso mačje solze pripravili in organizirati vse od srečanja z domačim župnikom, pripraviti vse

za mašo, okrasiti oltar, pripraviti pesmi. In še v restavraciji poskrbeti za dobro kosilo in narediti pravo vzdušje med starejšimi, mladino in otroki. Vsak je svet zase in vsak ima drugačen pogled na stvari, svet in vero. Njihovo življenje je preprosto, a bogato z življenjskimi izkušnjami in to se vidi tudi pri njihovem sodelovanju ob vsakem srečanju z župnijskim občestvom. Od doma so prinesli versko življenje, pesmi in veselje in takega nudijo tudi ljudem, ki so z njimi. Gospa Marija Škrlić pride z menoj iz Pariza, da jim pomaga peti in jih ves dan razveseljuje s svojim vese-

Zbor Adoramus iz Slovenj Gradca v kapeli sv. Terezije v Châtillonu

lim značajem. To srečanje na binkoštni ponedeljek je za njih dan, ki ga je res naredil Gospod. Kot pravi gospa Marija Horvat: "Pridem, da molim, pojem in se veselim v družbi, ki mi daje poguma na stara leta. Vedno bom prišla k tej sveti maši, ker me očiščuje in razvedri v prekmurskem petju. Vsakokrat odhajam z vedrino na obrazu in v srcu se počutim vesela, ker me pesem in molitev spodbuja in spremlja več tednov." To je utrinek enega dneva in trenutka, da je lepo in koristno za vse, ki prihajamo v skupen zaključek, da je lepo biti Slovenec. Vsi radi zapojejo: "Slovenec sem, Slovenec sem, tako je mati djala ..." Hvala vam, dragi prijatelji, in spet srečno snidenje ob praznovanju osemdesetletnice najstarejšega med nami v mesecu septembru.

Prvo obhajilo in zaključek šole

Po dolgih letih smo spet imeli prvo sveto obhajilo v Parizu. To je bil velik praznik za vse nas, ker vsi z veseljem ugotavljamo vsaj male duhovne premike pri ljudeh. Velika zahvala gre prav dr. Janezu Zorc in našemu Jeanu, da je vse lepo potekalo. Hvala tudi gospe Tončki Šimc, da je otroke vse leto spremljala in jih vodila k mizi Gospodovi. To je bilo težko delo, saj so nekateri neredno prihajali k verouku. Po maši so šli v Flisovo dvorano in se skupaj s prvoobhajanci poveselili ter jim čestitali za lepo sodelovanje. Naj jih bo Kristus vesel. Sami pa naj ostanejo Bogu všeč in zvesti vesoljni Cerkvi.

Človek v svojem življenju neprestano nekaj išče in pričakuje. Svoje sanje in stvarno iskanje uresničuje z učenjem in delom. Tako je bilo tudi letos med šolskim letom. Vsak se je trudil, da bi čim bolje znal materni jezik in se poglobljal v

lepoto slovenskega jezika. To nedeljo je bila med nami tudi slovenska veleposlanica gospa Magdalena Tovornik. Njen prijeten nastop je bil razveseljiv, ker nam je znala razviti misli za dobro predstavo Slovenije v svetu. Naše učiteljice so lepo pripravile otroke in mladino, saj so nam prikazali slovenske pesmi, melodijo in bogastvo narodne literature. Predsednica Društva Slovencev v Parizu, gospa Eva Sutlič, je kot dobra organizatorica budno spremljala celotno dogajanje. Naše potrpežljive in pridne učiteljice, in sicer gospodična Barbara Ložar, gospa Natalija Slavic in gospa Tončka Šimc, so v prijetnem vzdušju šepetale besede otrokom, če se jim je kaj zataknilo v samem izvajanju celotnega programa. Ves trud med šolskim letom ni bil zaman. Gospa Eva Sutlič jim je podarila lepe šopke rož v zahvalo za vse. Na koncu so nam naše gospe in gospodje pripravili zakusko in ob njej se je razvil prijeten pogovor o prepotrebem znanju in vrednotah slovenskega jezika. Bog daj, da bi bilo prihodnje šolsko leto za naše

otroke in za vse nas čim bolj polno in kakovostno prav v vsem!

NICA

26. maja smo se zbrali pri skupni sveti maši, pri kateri smo se poslovili od našega duhovnika Davida Taljata, ki je bil premeščen na novo delovno mesto izseljenjskega duhovnika. Odslej bo skrbel na naše rojake v Švici. Bilo je zelo žalostno srečanje, s solzami v očeh smo se poslovili od duhovnika, ki smo ga imeli zares radi in ga bomo zelo pogrešali. Bil je naš duhovnik, pridigar, glasbenik in v teh treh letih in pol se nam je zelo priljubil. Bil je pravi vodja slovenske skupnosti. Skupaj z Davidom sta somaševala še naš nekdanji duhovnik Franjo Pavalec, ki je sedaj že upokojen, in hrvaški duhovnik gospod Štefan, ki že šest let skrbi za hrvaško skupnost, od sedaj naprej pa bo duhovno skrbel tudi za slovenske rojake. Slovenci smo mu hvaležni, da je nase sprejel še to zadolžitev, saj vemo, da nam je zelo naklonjen in pravi veseljak po duši. Hvaležni smo

Trije mašniki v Nici: Pavalec, Taljat in naš novi duhovnik Štefan

Bogu, da ne bomo ostali brez duhovnika. Hvala Vam, gospod Štefan, v imenu vse slovenske skupnosti. Vsekakor je tej odločitvi botrovalo tudi veliko prijateljstvo med obema duhovnikoma – Davidom in Štefanom. Hvaležni smo tudi za vso skrb našemu škofu Uranu, ki nas je obiskal tudi zaradi omenjene problematike, se pogovoril s predstavniki skupnosti in poskrbel, da bomo še naprej imeli duhovnika. Gospod škof, upamo, da se čimprej spet srečamo in vas držimo za besedo, ki ste jo izrekli meseca decembra, da se spet vidimo.

Slovesnost in kasnejše kosilo smo imeli skupaj s hrvaško skupnostjo, za kar smo našim prijateljem še posebej hvaležni.

Po kosilu nam je gospod David skupaj s svojima sestrama zapel še nekaj pesmi in poskrbel za prijetno razpoloženje, ki je trajalo do šeste ure zvečer. Naj povem, da so se za to slovesnost v Nici zbrali Davidova mama, njegovi sestri in brat, ki je trenutno v Londonu.

V imenu slovenske skupnosti se je Davidu zahvalila Marta, ki je še enkrat povzela vse njegovo delo: prišel je v skupnost, ki jo je v kratkem času prerodil, da je začela sodelovati pri branju beril in prošenj, vtil nam je veselja in novega upanja, kar se odraža tudi v živosti naše skupnosti, ki se vse bolj povezuje. Mislim, da bomo tako nadaljevali tudi v prihodnje in priskočili na pomoč našemu hrvaškemu duhovniku, ki bo nadaljeval začeto delo.

Marta Krapež

Tri sestre iz Prekmurja

Svojim prijateljem in bralcem Naše luči poročajo o svojem srečanju po

Tri sestre Marta, Franka in Barbara so se srečale na Floridi.

dolгих letih tri sestre iz Prekmurja. Doma so v Mostjah, življenje pa jih je raztreslo po širnem svetu. Gospa Franka živi v Nici v Franciji in ona nam je poslala tudi sporočilo. S sestro dvojčico Marto sta obhajali letos 65. rojstni dan in sklenili, da je to dovolj velik razlog, da se srečata in skupaj proslavita rojstni dan in se zahvalita Bogu za darove življenja. Sestra Barbara, ki ima že dolgo dom v Britanski Kolumbiji v Kanadi, je seveda morala priti zraven, da je bilo praznovanje popolno. Po dolгих letih, kar so šle od doma v svet, so se našle v Hollywoodu na Floridi v Združenih državah.

Na fotografiji, ki smo jo prejeli v objavo, je naša dopisnica Franka Nani na sredini. Njena dvojčica in soslavljenka Marta Sekosan stoji ob njej na levi, tretja sestra Barbara Krsmanovich pa na desni strani. Tako nam poroča naša redna bralka gospa Franka iz Nice. Pridružujemo se dobrim željam in vse tri lepo pozdravljamo.

H R V A Š K A

ZAGREB

Člani duhovne sekcije Anton Martin Slomšek iz Zagreba smo bili v mesecu juniju kar dvakrat v Sloveniji. V nedeljo, 2. junija, je pevski zbor duhovne sekcije A. M. Slomšek sodeloval na reviji pevskih zborov leskovaške dekanije v Veliki Dolini. Revija je izzvenela kot koncert pesmi skladatelja Vinka Vodopivca. Vinko Vodopivec je znan kot skladatelj bogoslužnih in Marijinih pesmi. Nastopilo je 11 zborov leskovaške dekanije, vsak je zapel dve Vodopivčevi pesmi. Manjkale niso njegove znane Žabe. Naš pevski zbor je zapel Vodopivčevo pesem Pridi, pridi duša verna, spremljavo in harmonizacijo za mešani pevski zbor je

dodal zborovodja prof. Vinko Glasnović. Pesmi Višarski gospe in Slomškovo romarsko pesem, ki jih je zapel pevski zbor, je tudi uglasbil Vinko Glasnović. Sodelovanje je bilo za naše pevce zelo koristno, saj redko slišijo druge cerkvene pevске zборе. Srečanje po reviji je izzvenelo kot pristrčna dobrodošlica vsem nastopajočim. Za Zagrebčane, vajene vročega poletja v razgretim betonu in asfaltu, je bil to pravi oddih v bujno zeleni pokrajini.

V sredo, 5. junija, so duhovniki mariborske škofije poromali v Zagreb na grob bl. Alojzija Stepinca. Zahvalne maše v zagrebški katedrali, ki jo je vodil zagrebški nadškof dr. Josip Bozanić, so se udeležili tudi člani naše duhovne sekcije.

Na vsakoletnem romanju smo bili letos v soboto, 8. junija. Nameravali smo s sv. mašo v Vratih opozoriti Slovence, da je bil Alojzij Stepinac prvi blaženi, ki je bil na vrhu Triglava. O tem govori kronika župnije Dovje iz leta 1936. Žal tega načrta nismo uresničili. Na

Brezjah pri Mariji Pomagaj smo se ob 11. uri pridružili sv. maši za romarje iz Italije iz Rezije. Naš pevski zbor je izvajal latinsko mašo, ki jo je uglasbil naš zborovodja prof. Vinko Glasnović. Seveda ni manjkalo slovenskih pesmi. Zlasti Slovenci iz Rezije so se zahvaljevali za petje, ki poudari slovesno razpoloženje in dviga duha k Bogu. Ker nam je bilo vreme naklonjeno, smo šli popoldan v dolino Vrat. Mimogrede smo se ustavili pri slapu Peričniku. Triglav smo žal občudovali le od vznožja, oblaki so zakrivali vrh. Prevzeti od lepote mogočnih gora so člani pevskega zbora v kapelici Cirila in Metoda priredili nenačrtovan koncert; res so navdušeno zapeli.

Še enkrat so bili člani duhovne sekcije pri Prosvetno-kulturnem društvu Slovenski dom v Sloveniji. V petek, 2. avgusta, so peli pri dveh sv. mašah v kapucinski cerkvi v Krškem, na praznik Kraljice angelske, ki ga bolj poznamo pod imenom porcijunkula.

mk

Nova maša jezuita p. Janeza Severja v Ljubljani

Nova maša p. Janeza Severja ni bila čisto običajna. P. Janez je ameriški državlján slovenskega rodu. Njegovi stari starši so odšli iz Slovenije leta 1945, oba starša sta bila rojena še v Sloveniji, Janez pa že v Ameriki v Clevelandu. Sedaj živijo starši v Milwaukeeju. Sam je pripovedoval, kako je bil nesrečen zaradi slovenskega imena Janez, ki v Ameriki zveni tuje. In ta slovenski Janez se je odločil za študij na vojaški akademiji West Point, na kateri je diplomiral pred petnajstimi leti. Kot vojak je služil na Aljaski. V vojaškem življenju ni videl pravega smisla, zato je zapustil obetavno vojaško kariero in šel kot prostovoljec delat v Rusijo v Sibirijo, v katoliško skupnost. Tu se je odločil in šel k jezuitom. Študiral je v Sloveniji in Italiji, letos je končal študij in bil posvečen v mašnika 29. junija v ljubljanski stolnici. Veliko sorodnikov je prišlo iz Amerike, prišli so tudi prijatelji iz Sibirije. Ker je p. Janez zadnja leta med študijem živel pri jezuitih v Dravljah in pomagal pri delu v župniji ter se tam počutil sprejete-ga, se je odločil, da bo novo mašo imel kar tu. Nova maša je bila na zunaj čisto slovenska: ni manjkalo mlajev, narodnih noš, bogato okrašene cerkve z rožami in venci ter pogostitve za vse prisotne. Mednarodno udeležbo pri tej novi maši je bilo čutiti pri sodelovanju vernikov. Prošnje so bile izrečene v slovenskem, angleškem in ruskem jeziku. Pri maši sta pela združena pevška zbor iz Dravelj; Stopinje in študentski pevski zbor, vrstile so se slovenske in angleške pesmi. Pri tej maši je bila še ena slovesnost: Janezov nečak Andrej je prejel prvo sv. obhajilo.

Zagrebški Slovenci v dolini Vrat

*Nova maša
patra
Janeza Severja*

Sedaj je p. Janez v Ameriki. Zaveda se, da je njegovo duhovništvo dar in skrivnost, zato je pripravljen na duhovniški poti izpolnjevati božji načrt. Naj ga pri tem podpirajo naše molitve.

mk

nabrlo kar precej novic, zato kar po vrsti:

V soboto, 18. maja, sta Karli in Sabina Božič v spremstvu hčerke Seline prinesla h krstu sina Jana. Ponosna botra sta bila Karlijev brat Kristijan in njegova izbranka Clavdia. Tudi stari starši Kristina in Karli Božič ter Nada in Jernej Bizjak so žareli od sreče. Vsi so zgledni kristjani in ta zgled želijo prenesti tudi na svoje otroke in vnuke.

Na binkošti, v nedeljo, 19. maja, je bil v Berlinu že tradicionalni dan odprtih vrat vseh berlinskih cerkva, pri nas pa smo pripravili tradicionalno binkoštno srečanje. Organizator Jože Bonifanti je kljub slabemu vremenu odlično izpeljal prireditve. Za dobro voljo in zaba-

vo je igral ansambel Druga generacija.

Srečanje smo pričeli s sveto mašo ob 15. uri, pri kateri je igral gospod Alojzij Lampret, ki je prav za to priložnost prišel iz Kölna s svojo ženo Uto. Oba sta prijatelja našega veleposlanika Alfonza Naberžnika in njegove žene Julije, ki sta se z udeležbo pri sveti maši poslovila od nas, saj se je veleposlaniku mandat v Berlinu iztekel. Župnik Dori se je obema iskreno zahvalil za res dobro sodelovanje, predstavnika župnijskega pastoralnega sveta, predsednik Franci Pukmeister in podpredsednica Marjanca Muhič, pa sta jima v imenu župnije izročila spominsko darilo.

Naša cerkev sv. Elizabete je bila odprta ves dan in celo noč. V njej so se odvijali koncerti, ki so jih pripravili pevci slovenske in nemške župnije svete Elizabete, pa tudi posamezniki s kitaro, na orglah, solisti ... Vmes pa se je veliko molilo. Vse obiskovalce cerkve smo pogostili z dobrotami z žara. Župnik je blagoslovil novo pridobitev, velik žar iz nerjavečega jekla, ki ga je naredil in sta ga podarila župniji Franci Brodar in njegova žena Greta.

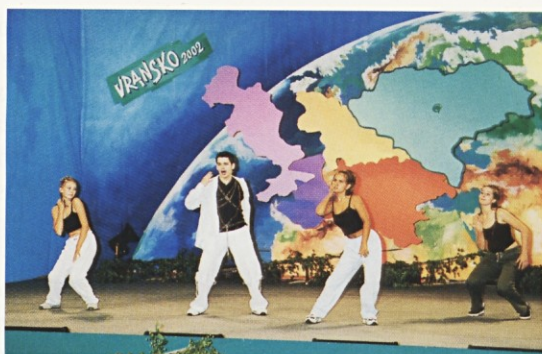
Praznovanje binkošti je v Berlinu tudi v znamenju mnogih športnih turnirjev. Enega izmed njih so se udeležili tudi košarkarji veterani iz Slovenije, ki jih vodi Boris Sobočan, ki je prej živel in delal v Berlinu in se rad občasno vrača nazaj.

Na nogometnem turnirju je ekipa nogometašev naše župnije osvojila 5. mesto, za kar so tudi dobili pokal, ki pa so ga še isti večer podarili župniku Doriju, ki je navdušen nogometni privrženec in jih

BERLIN

Od izida zadnje številke Naše luči se je v slovenski župniji v Berlinu

Druga generacija in mladi pevec Andrej Radej iz Berlina so navdušili vse zbrane.

pri njihovem športu tudi nesebično podpira.

Veliko Slovencev je bilo za binkošti doma v Sloveniji. V petek, 17. maja, je v neposredni bližini Marije Pomagaj na Brezjah praznoval 60 let življenja Toni Puh, dolgoletni blagajnik in oskrbnik skupnega imetja slovenske župnije. Z ženo Ani sta poleg sorodnikov in prijateljev iz domovine povabila tudi mnoge prijatelje iz Berlina: družino Oblak iz Prekmurja, Milko in Jožeta Božiča iz Boštanja, ki sta se letos za vedno vrnila v Slovenijo, Marijo in Jürgena iz Radovljice, prijatelja Ruth in Horsta iz Hamburga, ki sta pred leti tudi živela v Berlinu, jubileja pa se je udeležil tudi Martin Horvat, prejšnji berlinski župnik. Vse lepo ob prazniku in zdravja v prihodnje mu je v pisni čestitki zaželel tudi sedanji župnik Dori.

Sobota, 1. junija, je bila v znamenju poroke Marije Flajs in Boruta Blatnika. Že zjutraj smo dobili obisk iz Slovenije, prišla je skupina CARITAS ter prijatelji nevestinih staršev, Ljubice in Jožeta, ki so pomagali sosedom Selevškom, Seličancem in Ribičem, da so organizirali slovo neveste Marije od staršev in doma in tako obudili spomin na stare slovenske običaje.

Najlepše pa je bilo seveda v cerkvi. Oče Jože je ponosno, a s solzami v očeh pospremil svojo hčerko k njenemu izvoljencu Borutu, ki jo je s poročnim šopkom čakal pred oltarjem. Poročni obred je potekal v čudovitem ozračju. K temu so pripomogli tudi sorodniki in prijatelji iz Slovenije. Veliko sta pomagala Borutova bratranca Franci in Boštjan, ki je igral na orgle. Pela sta oba cerkvena zbora, saj je nevesta Marija tudi članica ženskega zbora Planika. Zborovodja Franci Pukmeister pa je mladoporočencema zapel Ave Marijo. Priči Sabina Božič in Sašo Blatnik sta odlično opravila svoje delo, poroko svojih staršev pa je radovedno spremljal sin Luka. Slavje se je nadaljevalo v veliki dvorani, ki sta jo zelo lepo okrasili prijateljici Jolanda Turnšek in Claudija Krajnik, za glasbo in ples je poskrbel ansambel Druga generacija.

V nedeljo, 2. junija, smo skupaj praznovali praznik sv. Rešnjega telesa. Obe župniji, slovenska in nemška, sta sodelovali pri maši in telovski procesiji. Postavili smo tudi oltarje za evangelije in procesija je iz cerkve krenila skozi župnijsko dvorišče ob glavni cesti na dvorišče katoliškega vrta in nazaj. Zbralo se je veliko ljudi, kar je obogatilo ta veliki praznik.

Med mašo smo imeli krst. Starša Venčeslav in Tamara Horvat sta v cerkev prinesla sina Marka. Z velikim veseljem smo sprejeli medse novega člana naše katoliške skupnosti. Horvatova družina je zelo povezana z župnijo. Markov ded Štefan je član ŽPS, stric Danijel igra pri Drugi generaciji.

V soboto, 8. junija, so pri slovesni večerni maši ministrirali Abrahami. Zbrani okrog oltarja, vsi v rdečih oblačilih, so vzorno sodelovali pri bogoslužju. Župnik Dori jih je v pridigi primerjal z 12 apostoli, zbranimi okrog Gospodove mize in z 12 stebri, na katerih stoji cerkev sv. Elizabete. Vsak od njih je pomemben za obstoj skupnosti. Deležni so bili posebnega blagoslova, tudi s kadičnico.

Po maši je bilo v veliki dvorani prijetno druženje ob glasbi Druge generacije, ob okusni domači hrani in pijači. Karli Božič je skuhal srnin golaž, Kristina Božič je spekla odojka, vsak je nekaj prispeval, da smo se imeli lepo.

V torek, 12. junija, se je Mihaeli Senica in Sašu Blatniku rodila hčerka Liza-Marija. Vedno smo veseli novega življenja. Mladi so hitro zvedeli za veseli dogodek in so odšli čestitat srečnemu očku.

Zaključek veroučnega leta in Savinjski večer

V petek, 14. junija, so na kratek obisk v Berlin prispeli Planinski mešani pevski zbor iz Žalca in člani glasbene skupine Ubrane strune iz Griž. S seboj so pripeljali tudi dobrote pekarnice Brglez z Vranskega, glavnega sponzorja Savinjskega večera v Berlinu, ter Slavinčevo vino iz Jeruzalema.

V soboto, 15. junija, je bil res lep večer, ki se je začel s sveto mašo, med katero je pel zbor iz Žalca. Župnik je na koncu bogoslužja razdelil spričevala veroukarjem in se jim zahvalil za lep obisk pri sv. maši in verouku ter jih povabil, naj bodo zvesti Cerkvi tudi v prihodnje. Sledil je koncert zbora in glasbene skupine iz Slovenije. Zelo lepo so zapeli in zaigrali, cerkev je bila polna in poslušalci navdušeni. Izbrali so čudovite pesmi, zadnje so zapeli vsi skupaj. Zelo presenečen in ganjen je bil župnik Dori, tudi Savinjščan, saj je dobil v dar dve sliki umetnika Ace Markoviča iz Žalca. Slikar je na prvi upodobil njegov rojstni kraj, trg Vransko, na drugi pa njegovo malo hišico na hribčku nad domačijo svojih staršev.

Večer se je nadaljeval v veliki dvorani, kjer so bili vsi udeleženci deležni dobrot iz Savinjske doline. Savinjski želodec, šinjek, domači kruh, potica, pecivo, gobova juha z ajdovimi žganci, kisla repa in mat-evž ... Teklo je tudi laško pivo. Trezika in Greta sta odlično kuhali, izkazal se je tudi Gerwin Pukmeister, ki je pripravil svojevrstno specialiteto, ki je navdušila! Tako so imeli gostje iz domovine priložnost pokusiti tudi hrano, ki jo Savinjščani pripravljajo v Berlinu.

Konec junija je župnik Dori skupaj z mnogimi Slovenci odpotoval v domovino na zasluženi dopust. Tudi letos je popeljal v Piran 12 mladih, ki so konec julija slab teden dni na morju spoznavali nove prijatelje in utrjevali znanje slovenskega jezika.

Dorijev večer

Člani Kvinteta Dori so se letos odločili, da pripravijo poseben Dorijev večer (prireditve pod tem imenom tradicionalno poteka v mesecu novembru v Laškem) na Vranskem, v rojstnem kraju našega župnika Dorija, kjer je hodil v šolo, obiskoval verouk, kjer še živi-ta njegova starša, sestra in bratje. Prireditve je potekala v petek, 2. avgusta, v okviru prireditve Vranski poletni večeri 2002 in je odlično uspela. Na koncertu so predstavili svoj novi glasbeni projekt Slovenija med zvezdami in druge uspešnice. Župnik Dori je z njimi zapel Dorijevo pesem, kasneje je zapel tudi z Drugo generacijo, ki je edini redni gost vseh dosedan-jih prireditvev. Tokrat je iz Berlina prišel tudi mladi 19-letni pevec Andrej Radej, sin slovenskih staršev, ki si v Nemčiji že uspešno utira glasbeno pot. V eni naslednjih

števil ga bomo podrobneje predstavili. Nastopilo je tudi veliko zelo znanih slovenskih ansamblov, prireditve pa je posnela slovenska nacionalna televizija, ki bo oddajo v dveh delih predvajala meseca oktobra na svojem prvem programu.

Med 3500 obiskovalci je bilo veliko Slovencev, ki živijo v Berlinu in tudi drugje po Evropi, v Kanadi in Ameriki. S tem projektom so se Kvintet Dori in župnik Dori najbolj približali ideji, s katero bi radi nagovorili vse Slovence, jih med seboj povezali, tako doma kot v tujini. Prireditve se je udeležil tudi predstavnik Slovenske škofovske konference škof Alojz Uran, ki je pristojen za Slovence po svetu. Zbrane je tudi nagovoril in odzvali so se mu s toplim aplavzom. Med gosti je bil tudi slovenski predsedniški kandidat dr. France Arhar in župani občin Vransko, Žalec in Laško.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Dejavna slovenska skupnost

Augsburška župnijska družina ostaja le še ta poletni čas brez svoje-

ga rednega dušnega pastirja. Odsotnost duhovnika sicer močno določa življenje skupnosti zadnje leto, vendar se je zbudila tudi nova samozavest med prizadevnimi verniki, ki so nekaj dela in odgovornosti spontano in samoumevno sprejeli v svoje roke.

Stiki s krajevno Cerkvijo in sodelovanje na prireditvah in dejanjih na mestni in škofijski ravni so pomemben del življenja tudi med osveščenimi slovenskimi verniki v mestu. V juliju so bile vse župnije povabljene k sodelovanju na posebnem dnevu družine. Celotna prireditev z mnogimi dejavnostmi je potekala pod naslovom "Življenje in družina". Škof Demmertz je želel na poseben način pritegniti k sodelovanju mlade do 16 let in otroke iz vse škofije. Narisali naj bi kakšno posebno doživetje iz življenja družine. Odzvalo se je nad 21 tisoč otrok in najstnikov. Svoje risbe je na pobudo Gabi Rezec pripravilo tudi 16 slovenskih otrok.

V soboto, 17. julija, se je množica otrok in njihovih staršev zbrala na prazniku družine v središču mesta. Risbe in slike so bile nanizane na dolgi vrstici, ki so jo udeleženci

raztegnili v dvanajstih vrstah po čudovitem Maksimiljanovem trgu vse do cerkve sv. Ulriha. Nastala je "veriga družinskih slik", ki se je pomikala proti omenjeni cerkvi, kjer je na koncu škof Demmertz navdušeno nagovoril udeležence, se jim zahvalil za to 'demonstracijo za družino' in vsem podelil blagoslov. Dolžina letošnje slikovne verige je preseгла vse dosedanje rekorde in so jo že predložili za Guinnessovo knjigo rekordov.

Naslednji dan, v nedeljo, je bila prav tako v mestu pripravljena "maša narodov". Za ta zbor, ki je vsakoletno srečanje domačih in tujih katoličanov v mestu, je bila tokrat stolna cerkev seveda okrašena s slikami, ki so jih pripravili otroci. Tu je sodelujoče čakalo novo presenečenje in posebno veselje: prireditelji so izžrebali 100 lepih nagrad za sodelujoče skupine, šole, vrtce, župnijske skupine in posameznike.

ESSEN

S počutjem mladosti smo se zbrali v naši skupnosti v Wettru pri junjski maši ter srečanju. Vitalna skupnost rojakov je gostila v svoji sredi

deklški zbor, ki je "polepšal" najprej samo bogoslužno slavje, nato pa je v farni dvorani pel in pel. Mladostna pesem je segla v srce in nas pripravila do skupnega petja vseh. In na koncu so prijetno dišeče in dobro pripravljene jedi z žara vsem še kako dobro tekstile. Večer, na pragu pomladi, bo še dolgo prijetno odmeval v prisotnih.

Essen praznuje letos 1150 let, odkar je postal mesto. Skozi celotno leto se vrstijo v ta namen različne odmevne prireditve. Tudi krščanske skupnosti in njihove najrazličnejše ustanove, ki dajejo svoj duhovni pečat prebivalcem mesta, so pripravile odmevno prireditev na praznik apostolov Petra in Pavla. Mnoge narodne skupnosti soustvarjajo duhovno podobo mesta in njegov celotni utrip, zato smo tudi sodelovali pri prireditvi.

Tudi naša slovenska skupnost je dala "vse od sebe", da se je dobro videla in slišala. Pri programu so sodelovali zbori Slovenski cvet, Dekliški zbor ter kvartet Bled.

Cvetlica med cvetjem ob srečanju z Abrahamom: Emilia Škafar iz skupnosti v Krefeldu

Prvoobhajanka Nadja Čegovnik

Mladinska folklorna skupina v živopisni gorenjski narodni noši je vzbudila veliko pozornost. In seveda tudi slovenska stojnica z domačimi dobrotami je ustvarila slovensko razpoznavnost. Skupaj z afriško skupnostjo smo se znašli na fotografiji v škofijskem tedniku kar na prvi strani. Topla zahvala vsem rojakom, ki so pridodali svoj del

Dan domovine, zahvala zakonske zvestobe ter zahvalna maša birmancev so kar trije in pomembni motivi, ki smo jih združili pri sv. daritvi v Essnu na zadnjo junijsko nedeljo. Vsak od njih s svojo težo in na svoj način: ljubezen do domovine, zahvala zakoncev za skupna leta medsebojnega darovanja v zakonu in družini ter birmanske družine za utrditev darov Svetega Duha v mladih življenjih naših birmancev. Pevsko je slovesnost popešal kvartet Bled.

Toplo voščilo želimo ob krstu - vstopu v božje otroštvo malemu Tiborju, prvorojenčku v mladi družini Smotlak-Wilmer. Lepa družba domačih in prijateljev družine ga je pospremila na pot

Vesetje družine Smotlak-Willmer ob krstu malega Tiborja

krstjana, naj ga tudi obilje božjega blagoslova vodi na pot krščanske rasti.

Enako toplo voščilo ter obilje božjih dobrot kličemo naši rojakinji Emiliji Škafar iz oltarne skupnosti v Krefeldu - ob srečanju z Abrahamom. Bog živi!

FRANKFURT

Iz mesecev maja in junija se je nabralo kar nekaj več poročil o dogajanju na našem področju; je bilo pa zato v juliju in avgustu nekaj več zatišja.

V dneh od 9. do 12. maja nas je skupina tridesetih župljanov poromala v Pariz. Glavni cilj našega romanja je bila materina hiša usmiljenk oziroma kapela čudodelne svetinje na 'Rue du bac', kjer se je leta 1830 Marija prikazala sv. Katarini Labourè kot brez madeža spočeta. Na vnebohod smo imeli na poti v Pariz mašo skupaj s slovensko skupnostjo v Merlebachu v Loreni, po maši pa smo se na kratko zadržali v njihovih pros-

torih, kjer so nas pogostili. V nekoliko soparnem vremenu smo proti večeru pripotovali v Pariz do hotela Ibis, kjer smo vse dni prenočevali. Zvečer smo si z ladjo z reke Seine ogledali mesto, zlasti središče, otok s stolno cerkvijo Notre-Dame, pa še nekaj časa je bilo za skok oziroma dvig na Eifflov stolp. Žal smo zaradi slabega vremena imeli bolj slab razgled. Naslednji dan, v petek, smo po zajtrku odpotovali v kapelo čudodelne svetinje, kjer smo najprej odmolili rožni venec. Sestre Slovenke so nam na kratko predstavile kapelo, nato pa smo imeli mašo, ki jo je vodil župnik Retelj, pri njej pa je spregovoril pariški slovenski župnik Silvo Česnik. Po maši smo poromali še na grob sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja lazaristov in soustanovitelja usmiljenk. Po ogledu cerkve in razstave o Vincenciju smo si ogledali Napoleonov grob in vojaško cerkev sv. Ludovika. Vabila pa nas je že pariška katedrala Notre-Dame, ob vožnji k njej in kasneje k Srcu Jezusovemu (Sacré-Coeur) na Montmartru pa smo okušali tudi

'prijetnosti' pariškega prometa. Sobota je bila namenjena najprej maši v kapeli sv. Terezije Deteta Jezusa v Châtillonu, nato pa Versaillesu. Množica turistov je že bila tam in samo prerivali smo se skozi prostore versajskega gradu. Veliko več prostora je bilo na prelepo urejenih vrtovih. Popoldanski čas pa smo namenili čudoviti katedrali in barvnim oknom v Chartresu. Na poti proti Parizu pa smo zvečer že vozili v skoraj petnajstkilometrski koloni. Tudi v nedeljskem jutru smo imeli mašo v Châtillonu, nato pa je naš šofer Ali usmeril avtobus proti Frankfurtu. Spotoma smo si v Reimsu ogledali katedralo, kjer so bili kronani skoraj vsi francoski kralji. Še prej pa je tu kralj Clovis po sv. Remigiju prejel sv. krst in za njim tudi frankovska plemena. Kraj je bil v prvi svetovni vojni skoraj povsem uničen, 7. maja 1945 pa je bila v tem kraju podpisana nemška kapitulacija. Na poti v Pariz in domov nas je spremljalo lepo vreme, v samem Parizu pa je bilo nekoliko kisló, toda kapela čudodelne svetinje, kraj Marijinega prikazovanja kakor tudi

druge velike stvaritve človeških rodov so nam dale slutiti predvsem veličino Boga.

Že nekaj let zapovrstjo se katoličani različnih narodov in jezikov, ki živimo v limburški škofiji (največje število pa jih živi v Frankfurtu in bližnji okolici), zberemo na binško soboto zvečer v cesarski stolnici sv. Jerneja v Frankfurtu k maši narodov in jezikov. Mašo s somaševanjem tujih dušnih pastirjev vodi limburški škof in tako je bilo tudi letos. Zelo veliko cerkev smo v glavnem napolnili katoličani z različnih koncev sveta, tako z evropskega kontinenta kakor praktično z vseh ostalih delov sveta. V zadnjih letih je zlasti vidno število katoličanov iz različnih predelov Azije in Afrike. Pri samem mašnem bogoslužju se slišijo različni jeziki, nekateri več, drugi manj. Za darovanje so predstavniki različnih tujih župnij in skupnosti prinesli značilne darove svoje domovine, največkrat je to kruh, pecivo in pijača, značilna za določen narod. Slovenska skupnost je letos prinesla 'sirovo pogačo' ali

'sirovo potico', kakor pač v določenem predelu to poimenujejo. Škof Kamphaus pa se je v svoji pridigi kritično dotaknil v zadnjem času zelo pogosto uporabljene besede 'prožnost - fleksibilnost'. Podjetja zahtevajo od zaposlenih veliko prožnosti in premakljivosti, sicer človeka nadomestijo z drugim. In tako razmišljanje privede do tega, da bi radi nadomestili človeka kot človeka oziroma ga po svoje oblikovali in naredili, ga klonirali. Po drugi strani pa je Cerkev označena kot trdna in neprožna institucija, ki se noče prilagoditi času. Ob tem pa je bolj vprašanje, koliko smo se sposobni mi sami prilagoditi Kristusu in njegovemu sporočilu.

Po končanem skoraj dveurnem bogoslužju pa smo pred cerkvijo prinesene darove tudi zaužili.

Praznik sv. Rešnjega telesa in krvi smo praznovali v Frankfurtu skupaj z mestnimi župnijami, tako krajevnimi kakor tudi tujskimi. Mašno slavje, ki ga je vodil mestni dekan dr. Tilmann, je bilo na trgu pred mestno hišo, po maši pa smo

Skupina romarjev je prišla k cerkvi Maria Sternbach.

Bandero slovenske župnije in slovenska zastava v Maria Einsiedel

v procesiji po ulicah šli v stolno cerkev sv. Jerneja, kjer je bila zahvalna pesem in sklepni blagoslov. Praznovanje je potekalo pod geslom Dajte jim vi jesti. Po bogoslužnem pa je sledilo slavlje na prostoru okrog cerkve. Na Slovence so opozarjali naše župnijsko bandero, Helena, Kristina, Aleš in Roman v narodnih nošah,

slovenska prošnja za vse potrebe, ki jo je izrekla gospa Marta ter darovi kruha in vina.

Vsako leto imamo v juniju v Maria Einsiedel pri Gernsheimu mašo za domovino. Letos je bilo to v nedeljo, 2. junija, ko smo praznovali tudi 35-letnico slovenskega bogoslužja v južnem Hessnu, v krajih

Maša za domovino in 35 let slovenskega bogoslužja v južnem Hessnu v Marijini cerkvi v Maria Einsiedel

Darmstadt in Mainz, kjer je že vsa ta leta redno slovensko bogoslužje. Mašno bogoslužje s pridigo je imel ob domačem župniku Martinu Retelju in diakonu Albertu Bačarju dr. Andrej Poznič iz Ljubljane, ki je sicer tudi nečak pokojnega prvega slovenskega župnika dr. Frančka Prijatelja. Tudi sam ima kakor mi dve domovini, Argentino in Slovenijo. Za mnoge, ki so pred tridesetimi leti umrlega župnika Frančka osebno poznali, je bilo srečanje z njim še posebej prijetno, ker je svojemu stricu zelo podoben. Med nami pa je bila tudi osemčlanska družina Sečnik iz Ljubljane, ki je tako pri bogoslužju kakor po njem prepevala. Pričevanje te številne družine s pesmijo in besedo se je prav gotovo vsem vtisnilo v srce in je marsikateremu privabilo solze v oči. Ob zaključku maše pa je ob bližnjem slovenskem državnem prazniku nekaj deklet pod vodstvom učiteljice Ahejeve pripravilo nekaj krajših recitacij in misli. Vsi, ki smo se zbrali k tej slovesnosti, tako iz slovenske frankfurtske kakor manhajmske župnije, smo imeli res lep in bogat Gospodov dan. Tudi samo vreme nam je bilo to leto zelo naklonjeno. Za dobro telesno počutje pa so letos skrbele družine iz južnega dela naše slovenske župnije oziroma iz podružnic Mainz in Darmstadt. Vsem, ki so pomagali pri tej slovesnosti, družinam, ki so prenočile goste, učiteljici in recitatorkam, vsem skupaj boglonaj. Še posebej pa zahvala družini Sečnik, ki je v dveh dneh s kombijem naredila dolgo pot, da je bila z nami.

rem

INGOLSTADT

Ingolstadt. Vrsto let je pokojni duhovnik Joško Bucik v drugi

Daniela Vidovič pred svojo zmagovalno sliko

polovici junija organiziral za svojo župnijo "mašo v naravi". Zadnja leta smo se mu pridružili tudi z drugih slovenskih župnij na Bavarskem. Vselej so bila zanimiva srečanja in lepa doživetja. Letos so imele slovenske župnije iz Augsburga, Münchna in Ingolstadta v nedeljo, 16. junija, izlet z mašo v Passau, v znamenito škofijsko mesto na sotočju treh rek: Donave, Inna in Ilza. Tudi to srečanje smo načrtovali še skupaj s pokojnim duhovnikom Joškom. Iz Ingolstadta smo se peljali z avtobusom, prav tako so prišli z avtobusi iz Augsburga, Ulma in Münchna. V Passauu pa so se nam pridružili še rojaki iz naših župnijskih postojank: Amberga, Weidna, Neutraublinga, Regensburga in okoliških krajev. Zbralo se nas je blizu 300 Slovencev. Ob 11.00 uri smo se peljali z ladjo po sotočju treh rek. Ob 13.00 uri smo imeli slovensko mašo v mogočni baročni stolnici sv. Štefana, kjer so največje cerkvene orgle na svetu, ki imajo 17.388 piščali z 231 pojočimi registri in jih povezuje petmanualni igralnik. Ob 15.00 uri smo si

ogledali znamenito livarno zvonov Perner z več kot štiristoletno družinsko tradicijo, kjer so ulili zvonove tudi za mnoge slovenske cerkve. Nato smo se obogatili z zanimivostmi vrnili nazaj v svoja mesta.

Weißenburg. Nemški Telekom je razpisal med osnovnošolskimi otroki natečaj za naslovnice letošnjih telefonskih imenikov v 126 okrožjih pod naslovom "Moje želje in sanje". V enem teh okrožij, kjer je sodelovalo s svojimi risbami okoli 33 tisoč otrok, je na natečaju zmagala s svojo sliko naša ministrantka iz Weißenburga učenka pettega razreda, Daniela Vidovič. Njena risba zdaj krasi naslovnico telefonskega imenika v tem okrožju. Za nagrado je dobila elektronski walkman in potovanje z dvodnevnim bivanjem v Berlinu v spremstvu mame. Ogledali so si glavne znamenitosti mesta in bila je na sprejemu vseh 126 zmagovalcev natečaja v glavni reprezentančni Telekomovi hiši v navzočnosti predsednika nemškega

zveznega parlamenta gospoda Thierse.

Z Danielo se veselimo njene zmage in ji pristrčno čestitamo

MANNHEIM

Proslava slovenske samostojnosti

Letos je slovenskemu društvu dr. France Prešeren uspelo zbrati dovolj nastopajočih, da smo lahko dostojno proslavili enajstletnico slovenske samostojnosti. Začeli smo z mašo za domovino v cerkvi sv. Konrada. Presenetila nas je mladina iz Stuttgarta, skupina Veneti, ki so zapeli nekaj modernih cerkvenih pesmi, pomagali pa so tudi pri ljudskem petju. Nad petjem in velikim številom mladine je bil navdušen tudi nemški diakon, ki je pri naši maši sodeloval. Da to ni slovenska mladina iz Mannheima, smo mu raje zamolčali.

Kljub odpovedi zbora in folklore zaradi smrtnega primera je marljivim organizatorjem po maši uspelo v dvorani pripraviti dovolj zanimiv program. Poleg rednih sodelavcev na vseh slovenskih prireditvah, otrok slovenskega dopolnilnega pouka, ki jih vedno pripravi marljiva učiteljica Dragica Ahej, je za nadomestilo poskrbela folklorna skupina iz Frankfurta, gospa Kos je kot vedno recitirala Prešernove pesmi, nastopila je skupina Veneti iz Stuttgarta, višek večera pa je bil nastop sopranistke Natalije Bukšek. Zapela je Zdravljico, nato pa še Mozartove samospeve. Tako smo po njenih nastopih pred nemškim in francoskim občinstvom končno doživeli tudi njen nastop med rojaki, med katerimi je zrasla. Čeprav do sedaj takih umetniških nastopov nismo bili vajeni, smo vsi navdušeno prisluhnili in in bili ponosni, da

imamo v slovenskih vrstah v Mannheimu tako umetnico.

Seveda je že stara navada, da se Slovence najlažje privabi, če jim je obljubljen tudi ples ob zvokih dobrega ansambla. Tako je bilo tudi tokrat. Za ples in veselo razpoloženje je glasno igral nam že dobro znani ansambel Planet X iz Stuttgarta.

Anica Geršak – šestdesetletnica

V Semiču, v rojstni Beli krajini je praznovala šestdeseti rojstni dan Anica Geršak iz Mannheima. Redno obiskovalko slovenske maše in slovenskih prireditev ter soorganizatorico mnogih slovenskih martinovanj je pozdravilo in ji voščilo še mnoga leta veliko sorodnikov in prijateljev iz domovine in iz Mannheima. Najbolj pa je bila seveda vesela lepega voščila hčerke Karin.

Zibelka ji je tekla v Vranovičih v Podzemlju v Beli krajini, pred petintridesetimi leti pa je prišla v

Nemčijo, kjer je spoznala sedanjega moža Franca. S pridnostjo sta si zgradila dom v Črnomlju, otrokom pa privzgojila ljubezen do domovine in slovenskega jezika. Ob povzetku voščila, ki ga je napisala hčerka Karin, se o tem lahko prepričamo:

“Mami, če bi bila pesnik, bi zložila Ti najlepšo pesem, če bi bila glasbenik, Ti zaigrala bi najslajšo melodijo, če bi bila pevec, zapela bi Ti pesem o življenju. A besed žal v rimo zlagati ne znam, le po radiu in plejerju igram, a pojem si, ko v samoto se podam. Zato Ti poklanjam najboljše želje svojega srca ... Mami, rada bi Ti rekla še to, kar Ti preporedko rečemo: Veseli smo, da te imamo, mami, radi te imamo. Bog Te ohrani še dolgo med nami!”

Vsem tem dobrim željam se pridružujemo tudi vsi rojaki iz Mannheima in okolice. Anica, Bog te ohranjaj še dolga leta zdravo in veselo med nami!

Anica Geršak ob torti za 60. rojstni dan

MÜNCHEN

Izlet slovenskih bavarskih župnij v Passau

V nedeljo, 16. junija, smo se zjutraj odpeljali z avtobusom na župnijski izlet v Passau. Najprej smo se z ladjo peljali po sotočju treh rek Donave, Inna in Ilza ter si z nje ogledali mestno jedro. Potem smo si ogledali še nekaj znamenitih zgradb v mestu in prisluhnili zgodovini tega zanimivega mesta. Ob enih popoldne smo se z rojaki iz Ingolstadta in Augsburga zbrali v stolnici pri sveti maši. Koncelebracijo je vodil naš delegat msgr. Janez Pucelj, ki je v svoji pridigi poudaril pomen skupnih srečanj slovenskih župljanov na Bavarskem. Še posebej smo se spomnili pokojnega gospoda Joška Bucika, dolgoletnega pobudnika tovrstnih srečanj. Ob koncu maše nam je gospod Stanko Gajšek zelo slikovito opisal znamenite passauske orgle, ki so največje cerkvene orgle na svetu. Skupna maša v stolnici je bila največje doživetje celotnega dne. Ubrano petje pevcev iz vseh treh župnij je na orglah dovršeno spremljal münchenski organist Frido Smole. Popoldne smo si ogledali livarno zvonov družinskega podjetja Perner, kjer so izdelali že vrsto zvonov tudi za cerkve po Sloveniji. V dveh skupinah smo prisluhnili zanimivi razlagi zakoncev Perner, ki sta nam predstavila, kako se izdelujejo zvonovi in na kaj vse je treba paziti, da dosežejo harmonijo tonov. Čudoviti dan, ki nas je vse zbližal, smo zaključili pri slovenskem gostilničarju v Passauu.

Konec šolskega leta

Letošnje šolsko leto smo zaključili 22. junija s šolsko mašo, pri kateri

V kapeli pri maši

so bili navzoči tudi starši naših šolarjev. Pohvaliti velja živahno sodelovanje učencev z mladinskimi pesmimi, branjem beril in prošenj. Po maši so prejeli spričevala, ki so odsevala njihov trud med šolskim letom. Na predlog gospoda Grojzdka smo se odpeljali v živalski vrt v Poing, kjer je mogoče opazovati divje živali na prostem. Posebno so nas pritegnile ptice ujede. Njihov skrbnik nam je doživeto razložil in pokazal lastnosti in navade beloglavega orla,

jastreba, bele sove ... Preživeli smo prijetne urice v naravi in si ob slovesu zaželeli lepe počitnice. Ponovno se srečamo v šolskih klopeh naše šole v jeseni, 21. septembra. Letos sta šolanje zaključili Valentina in Manuela Žgeč. Za njun trud in sodelovanje pri šolskih predstavah se jima najtopleje zahvaljujemo.

Mladinski piknik

V soboto, 13. julija, so mladi iz naše fare pripravili svoj piknik.

Luka hrani srnjaka

Zaradi dežja so se zbrali kar na vrtu našega župnišča. Ni jih prišlo posebej veliko, a je bilo vzdušje kljub temu prijetno. Obudili so spomine na skupne šolske dni in mladinska srečanja, si ogledali diapozitive in prepevali mladinske pesmi. Takšna srečanja osvežijo in utrdijo našo povezanost, zato jih bomo skušali organizirati tudi v prihodnje. Letos sta srečanje pripravila prof. Martina Batič in Aleksander Drenovec, za kar se jima najlepše zahvaljujemo.

STUTT GART

Srečanje treh pevskih zborov v Komendi na binško nedeljo, 19. maja 2002

Leta 1968 je bil v Stuttgartu ustanovljen moški pevski zbor "Domači zvon". Sestavljali so ga slovenski delavci, zaposleni v tamkajšnjih delavnicah in tovarnah. Zbor je prepeval na cerkvenih in drugih prireditvah. Pel je na slovenski in nemški televiziji in radiu. Leta 1980 je posnel ploščo cerkvenih in narodnih pesmi in ob 20-letnici delovanja kaseto narodnih pesmi. Ker se je v zadnjih letih število članov vedno bolj krčilo - veliko se jih je odselilo domov, je zbor leta 1997 prenehal delovati. Pevci so sklenili, da se bodo vsako leto enkrat srečali v domovini. Ta srečanja so postala tradicionalna, udeleževalo pa se jih je tudi veliko prijateljev zbora iz Stuttgarta in domovine.

Letos so se odzvali vabilu moškega pevskega zbora iz Komende in njegovega člana Toneta Smrekarja, ki je dolga leta tudi pel pri "Domačem zvonu". Zbor iz Komende je pred nekaj leti gostoval v Stuttgartu in tamkaj živeče rojake s svojim

70 let življenja Jožeta Tomca

kakovostnim petjem navdušil in obogatil.

Obema zboroma pa se je na povabilo organista in pevovodje "Domačega zvana" Damjana Jejčiča pridružil še kvintet "Ventus" s Primorske.

K čudoviti cerkvi Matere Božje v Komendi so se v nedeljskem jutru 19. maja zbirale pisane gruče ljudi iz cele Slovenije in iz Stuttgarta.

Ob somaševanju domačega župnika Z. Žagarja in izseljenskega župnika iz Stuttgarta dr. Zvoneta Štrublja so se ob spremljavi mogočnih orgel komendske cerkve zlili glasovi treh zborov v veličastno hvalnico Vsemogočnemu in Materi Božji.

Maša za domovino v Bönnigheimu 23. junija

Na lepo sončno nedeljo se je v okolici Heilbronna ob enajstih dopoldne zbralo precej rojakov pri maši v naravi, ki jo je daroval delegat mons. Janez Pucelj. V svojem mašnem nagovoru je spodbujal navzoče k pokončni narodni in verski drži. Za razpoloženje po bogoslužju je poskrbela glasbena skupina Elan iz Sindelfingna. Pogostitev so izvrstno pripravili

Gospa Mauko z družino se zahvaljuje za 50 let življenja.

člani društva Mura, ki so ta dan obhajali tudi 15-letnico društvenih prostorov. Ni manjkalo domačih specialitet.

Kresovanje – dan državnosti

Slovenci iz Stuttgarta in okolice smo v soboto, 29. junija, praznovali v Esslingenu dan državnosti.

Kulturno društvo "Slovenija Stuttgart" je letos že enajstič zapovrstjo organiziralo praznovanje samostojnosti slovenske države. To leto so z nami praznovali tudi gostje, Slovenci iz Opčin pri Gorici, ki so prav v tem času obiskali za par dni Stuttgart z okolico in predvsem svojega nekdanjega župnika dr. Zvoneta Štrublja.

V cerkvi sv. Elizabete so mašo za domovino z nami skupaj darovali naš izseljenski župnik dr. Štrubelj, g. Pavel Uršič in g. Franc Pohajač, naš gost in sedanji župnik na Opčinah. Slovesnost je s petjem obogatil mešani zbor "Grič" iz Dobja pri Planini, ki je pel tudi pri kulturnem programu v dvorani in naslednji dan v Böblingenu. Pri maši smo se spomnili vseh velikih Slovencev, ki so s svojo kleno zavestjo, z besedo in zgledom vodili in opominjali slovenski narod, da je vztrajal in skozi stoletja ohranil

svojo identiteto. Spomnili pa smo se z bolečino v srcu tudi našega pokojnega predsednika kulturnega društva "Slovenija" Toneta Strojana, ki je v preteklih desetih letih skupaj z nami organiziral in praznoval ta dan. Njegov organizacijski talent, vztrajnost in iznajdljivost pogrešamo na vseh koncih, predvsem pa njega kot človeka in prijatelja.

Kulturni program v dvorani so razen že omenjenega zbora "Grič" oblikovali domači mladinci z recitali in glasbo ter dr. Marko Dvořak z odlomki del slovenskih pesnikov.

Slovesnost ob dnevu državnosti v Böblingenu 30. junija

V nedeljo, 30. junija, smo se zbrali v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu pri slovesni maši ob 11. obletnici samostojnosti države Slovenije, ki so nam jo letos bogato popestrili gostje iz domovine. "Nonet Grič" prihaja iz male vasice Večje Brdo iz občine Dobje, ki leži med Šentjurjem in Sevnico. Ob spremljavi na orgle pod umetniškimi prsti gospoda Damjana Jejčiča iz Stuttgarta so nam gostje zapeli že pri sv. maši. S svojim bogatim repertoarjem - ne le kot izvrstni

pevci, ampak tudi glasbeniki - so nas še naprej navduševali v dvorani, kjer je po maši sledil bogat kulturni program.

Slavnostni govornik gospod Alojz Metež je v svojem govoru poleg navedenih zgodovinskih dejstev tudi dejal: "Za katoliške Slovence, ki se zbiramo pri maši v Böblingenu, pomeni dokončna osvoboditev Slovenije predvsem začetek državno zajamčene verske svobode. Še posebej razveseljivo je, da se je od tega trenutka dalje izboljšalo in poglobilo sodelovanje med našo versko skupnostjo in vsemi slovenskimi kulturnimi društvi, kakor tudi z našo slovensko dopolnilno šolo."

Valerija Črnčec

Obisk rojakov iz Opčin pri Trstu

Prav v času praznovanj samostojnosti slovenske države so našo skupnost obiskali zamejski rojaki iz Opčin pri Trstu pod vodstvom župnika Franca Pohajača. Z obiskom so razveselili predvsem njihovega bivšega župnika Zvoneta Štrublja, ki jim je pripravil petdnevno potovanje po stopinjah Primoža Trubarja. V prilogi župnijskega lista Pod openskim zvonom je organizatorica in župnijska sodelavka Marica Dolenc o srečanju takole napisala: "V Esslingenu smo bili deležni bogatega sprejema ob prazniku slovenske državnosti. Po sveti maši, ki jo je daroval gospod Pohajač, smo se sešli na družabnem srečanju s Slovenci iz

okolice Stuttgarta. Srečanje je bilo prisrčno, doživeto, enkratno."

Bogat štiridnevni obisk "slovenskega" Dunaja 4.-7. julija

V poznih večernih urah smo se veseli in polni pričakovanja odpeljali na Dunaj. Že na avtobusu smo spoznavali zgodovino te avstrijske prestolnice, ki je bila za mnoge Slovence okno v svet.

Prvi slovenski študenti so močno zaznamovali naš narod. Lahko smo res ponosni na našo preteklost.

Tudi danes imamo še številne pomembne osebnosti po svetu. Nedvomno sta nam bila na tem potovanju po Dunaju naš gospod dr. Zvone Štrubelj in gospod mag. Anton Levstek velika vzornika. Ogled gotske katedrale sv. Štefana, kakor tudi Plečnikova cerkev in cesarska rezidenca Schönbrunn so na nas naredili nepozaben vtis. Ogledali smo si tudi mogočno palačo Hofburg s krasno urejenim parkom. S sveto mašo smo se zahvalili Bogu v slovenskem domu Korotan za vsa duhovno bogata doživetja dneva. Ogledali smo si tudi Knaflevo ustanovo v središču mesta: le-ta je že stoletja slovensko kulturno središče.

V soboto smo si ogledali še rezidenco Belvedere, kar pomeni "lep razgled", in grobnico Habsburžanov. Nato smo na vrtečem stolpu Donauturm zaužili slasten dunajski zrezek in občudovali prekrasen razgled na celo mesto Dunaj.

V zabaviščnem parku Prater pa je morala vsaka od naših petih skupin, ki so se imenovali: Srčki, Mornarčki, Zmajčki, Čebelice in Planike, izpolniti svojo zapleteno nalogo. Zmagale so Planike, vsi pa

80 križev je za Srečka Čurina velik dar božji.

smo imeli od te izpolnjene naloge nekaj za pod zob.

Krona našega potovanja pa je bila skupna maša z našimi rojaki v slovenski fari v cerkvi Srca Jezusovega. Nato pa je v dvorani prsrčno in lepo zazvenela domača pesem s tamkajšnjim župnikom g. Tonetom Šteklom. Razšli smo se kot dobri prijatelji z željo in obljubo, da nas tudi oni obiščejo v Stuttgartu.

Marija Petrič

Otroci slovenske sobotne šole v Legolandu 13. julija

Ob sklepu šolskega leta slovenske veroučne šole - 13. julija - je slovenska župnija organizirala enodnevni izlet za otroke in njihove starše v Legoland na Bavarsko. Jutro nas je žal pozdravilo z dežjem, kar pa ni kvarilo pričakovanj in dobre volje med mladimi udeleženci. Zbralo se nas je lepo število, kar 32. Pot je bila sicer mokra, na cilju pa so dežniki ostali v avtobusu. Po skupinah smo se podali na odkrivanje zanimivosti. V Lego-cityju so otroci lahko opravili vozniški izpit in dobili vozniško dovoljenje, drugi so se povzpeli na razgledni stolp in iz pičje perspektive opazovali življenje pod seboj. Iskanje zlata in divja vožnja z zmajem je marsikoga dodobra zbudila. Veliko pozornosti zaslužijo iz legokock zgrajena evropska mesta, letališča, pristanišča itn., vse v miniaturi. Mlajši otroci so prišli do svojega veselja na številnih igriščih, kjer so doživeli marsikaj razburljivega in nenavadnega. Skratka, za vsakogar je bilo razvedrila na pretek. Nekaj pa je ostalo še za prihodnji obisk.

Nebo nas je opozorilo, da je prišel čas za odhod. Še skupni posnetek

Simone in Štefan Grabar sta se poročila na Ptujski Gori.

pod streho. Pot smo nato nadaljevali k našim slovenskim rojakom v Aalen. Le-ti so nas pozdravili pri svoji stojnici na mednarodnem srečanju v središču mesta. Ob slovesu so otroci prejeli letna spričevala slovenske veroučne šole.

Praznovanja in slovo od rojakov

V nedeljo, 21. julija, smo pri nedeljski maši in nato v doživeti družabnosti na vrtu Slovenskega doma praznovali 80-letnico gospoda Srečka Čurina. Z ženo Veroniko sta med najbolj rednimi udeleženci pri slovenski nedeljski maši. Čeprav oba že močno preizkušena, se vsako nedeljo podata na več kot dveurno pot z javnim prevozom in iz obrobja Schwarzwalda prideta v Stuttgart. Za praznik se je zbrala vsa družina, dve hčerki in sin, ki je za to priložnost prišel iz daljne Brazilije. Tudi številni prijatelji in sorojaki so s svojo udeležbo počastili ta dogodek.

V četrtek, 27. junija, smo se v Slovenskem domu z mašo in prijet-

no družabnostjo Bogu zahvalili za 50-letni življenjski jubilej gospe Marije MAUKO, članice ŽPS in vsestranske župnijske sodelavke ter se obenem zahvalili celi njeni družini za aktivno sodelovanje pri pastoralnem delu v župniji.

11. maja 2002 je v krogu svoje družine praznoval 70. rojstni dan Jože Tomc iz Oedheima pri Heilbronn. Čestitamo in želimo še veliko zdravja in božjega blagoslova.

Simone in Štefan Grabar sta si prvega junija 2002 obljubila zvestobo in ljubezen v prelepi romarski cerkvi na Ptujski Gori. Naj pod Marijinim plaščem živita srečno zakonsko in družinsko življenje.

Desetega maja je v Schwäbisch Gmündu v sedemdesetem letu umrla Marija ANDREJKA. Rojena 1. 12. 1932 v Roginski Gorci na Štajerskem je bila najprej zaposlena v Mariboru, nato pa je leta 1964 prišla za možem Evgenom v Nemčijo. Zaposlila se je v lesni tovarni in tam delala do leta 1973. Nadaljnjih sedem let sta z možem v

Pokojna Marija Andrejka

Urbachu odprla gostilno Lamm in rada vabila slovenske rojake k skupni mizi in pesmi. V družini so se rodili trije otroci, dva sinova, Andrej in Albin, ter hčerka Marjeta. Pogrebno bogoslužje je bilo v pokopališki kapeli v Schwäbisch Gmündu, na tamkajšnjem pokopališču čaka tudi vstajenja.

Prezgodaj nas je zapustil rojak, družinski oče Alojz RAJH iz Stuttgarta. Rodil se je 27. julija 1937 v Brezah pri Laškem. V železarni Štore se je izučil za kovi-

Pokojni Alojz Rajh

nostrugarja in leta 1968 prišel delat v Nemčijo. Od leta 1971 je živel v Ditzingenu in bil zaposlen v različnih podjetjih. Vmes je obiskoval šolo in postal strojni tehnik v Stuttgartu. Leta 1974 je začel graditi hišo v Sloveniji, v Šentjurju pri Celju. Po hudi bolezni je umrl 6. junija 2002 v bolnici v Leonbergu. Pokopan je bil 9. junija na pokopališču v Šentjurju. Ženi Katarini in sinovoma, Srečku in Valentinu, smo kot skupnost izkazali bližino in solidarnost s spominsko mašo v nedeljo, 28. julija, v Esslingenu.

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

FRANCIJA

PARIZ

Začetek verouka in šole

Župnijsko občestvo in Društvo Slovencev v Parizu sporoča, da bo začetek verouka in šole v nedeljo, 8. septembra 2002, ob običajni uri. Vse starše otrok in mladino naprošamo, da bi se bolj in bolj zavedali pomembnosti vzgoje in znanja obojega. Vse slovenske družine vabimo, da vpišejo svoje otroke k verouku in v šolo. Hvala!

Chilleur-aux-Bois

Skupna slovenska maša bo prvo nedeljo v oktobru, in sicer 6. oktobra 2002, ob pol enajstih dopoldne. Eno uro pred mašo bo priložnost za zakrament sprave. Mašo bomo imeli skupaj s Francozi, ker bo njihov župnik na drugih župnijah. Vabljeni!

NEMČIJA

STUTTGART

Svete maše v mesecu septembru 2002

STUTTGART, sv. Konrad: 1., 8., 15., 29. septembra ob 16.30. Na mali šmaren, 8. septembra, bo ob lepem vremenu PROCESIJA od lurske votline na vrtu slovenskega doma v cerkev sv. Konrada. V nedeljo, 22. septembra, zaradi romanja v Einsiedeln odpade nedeljska maša v Stuttgartu (na to nedeljo bi morala biti v Esslingenu, pa je naslednjo soboto vinska trgatav - glej pod Esslingen).

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 1. septembra ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 8. septembra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 15. septembra ob 9.00.

AALLEN, sv. Avguštin: sobota, 21. septembra ob 17.00. Pred mašo, ob 15.00, verouk in slovenska šola. Neposredna priprava na birmo in sestanek s starši.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 28. septembra ob 18.00 (še poletni urnik, od oktobra naprej ob 17.00!).

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 29. septembra ob 9.00.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 28. septembra, sobota ob 17.00. Nato praznik - VINSKA TRGATEV.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA. Stuttgart: v soboto, 28. septembra od 10.00 do 12.00. Začetek neposredne priprave na birmo. Sestanek s starši. Böblingen: v nedeljo, 6. oktobra po maši. Aalen, 21. septembra pred mašo, od 15.00 do 17.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 7. septembra ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 14. septembra ob 16.45.

GÖPPINGEN, sv. Jožef, septembra ni maše.

Podrobnejše informacije dobite v mesečni prilogi Naše luči: Med nami povedano.

Pisarna v Reutlingenu, Krämerstr.17 je samo po predhodnem dogovoru odprta ob četrtek ob 15.00 do 18.00.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, to je: 5. in 19. septembra od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

ROMANJE V EINSIEDELN. V nedeljo, 22. septembra, bomo z avtobusom ob 7.30 odšli izpred cerkve sv. Konrada v Stuttgartu na romanje v Marijino svetišče v Einsiedeln (Švica). Poslovil se bo pater Robert Podgoršek, romarsko mašo bo vodil ljubljanski nadškof in metropolit dr. Franc Rode. Vpis tudi po telefonu v Slovenskem domu.

Ivan Malavašič: POŠTAR VINKO

Težko bo slovo, vem da bo in najraje bi pisal Minki, da ne morem, da sem se premislil, toda ne bom. Vsake poti je pač nekoč konec in s tem se mora človek sprijazniti. Toda, če bo tam tako kakor se bojim, bom pobegnil kakor sem tedaj iz bolnice in tudi če se privlečem po vseh štirih nazaj v ta domek, v to gnezdece spominov.”

Tisti teden je živel kakor v nekih težkih sanjah. Saj je prišla sosedka in mu prinesla jedi, toda komaj se jih je pritaknil. Prevelika je bila skrb. Kesal se je, da je tedaj pristal; le kdo bi si mislil, da bo tako hitro minil čas! Vedno si je to predstavljal kakor v neki daljni bodočnosti, zdaj pa je naenkrat tik pred njim.

Pisal je Minki, da bi bil med prvomajskimi prazniki še rad doma in naj tam pove, da pride takoj, ko bodo minili.

Na ponedeljek je prišel to 1995. leto prvi maj in v torek so ga obiskali.

“Ata, nekam slab zgledaš! Si spet pozabil na jed?”

“Pozabil nisem, toda tako me vse skupaj skrbi, da že zaradi tega ne morem jesti in tisti napadi so se spet ponovili.”

“Živčen si, vem, saj bi bila tudi jaz, če bi bila na tvojem mestu. Toda kakor so včesih rekli, da se ne poje nobena juha tako vroča, kot se skuha, tako tudi to ne bo tako hudo, kot se bojiš.”

“Si se že poslovil od ljudi, no ja, sicer se boste pa še dostikrat videli.”

“Kako naj vem ... Toda od koga pa naj se poslovljam, saj se zadnje čase ne družim z nobenimi, razen z Dolinarjevimi. Njim sem povedal, da me bodo rešeni, da odhajam ... Ja in v nedeljo sem kakor ponavadi stopil na pokopališče, da sem se poslovil od Jerice, poslovil drugič in zadnjič.”

“Oh, ata, kadarkoli ...”

“Saj vem, saj vem, kaj hočeš reči, toda kdo naj ve. Premišljeval sem, kaj bi rekla, če bi mogla ...”

“Prepričana sem, da bi ti rekla, da si se prav odločil, saj te je imela rada in ti je in ti želi le dobro.”

“Kakor bo božja volja!”

“Za jutri sem vzel dan dopusta; z avtom pridem in se bova odpeljala, kako naj drugače? Saj boste pripravljene?” je vprašal Andrej.

“Kaj pa naj pripravljam?”

“Ata, kar zdajle bova dala v kovček vse, kar želiš vzeti s seboj,” se je spet oglasila Minka. “Saj se mi je kar zdelo, da boš na vse pozabil!”

“Saj niti pomislil nisem na to.”

Rodil se je lep in sončen dan. Vinko je vstal že ob svitu in še zadnjič - tak občutek je imel - sedel na klopec pred hišo. Precej hladno je še bilo, toda bilo mu je vseeno, tudi če se prehladi. Počutil se je kakor vojak, ki zbeži pred sovražnikom, svoje tovariše pa prepusti usodi. Z očmi se je sprehodil po dolini od enega konca do drugega; vse od doli, kjer se konča hrib in se dolina spoji z prostrano ravnino, pa gori do vasi in še dalje na hrib, kjer se je v prvih sončnih žarkih blestela cerkva Marije vnebovzete in kamor sta šla z Jerico vsaj enkrat na leto.

“Upal sem, da bo morda danes deževen in meglen dan in ne bom videl vse te lepote, da bo slovo lažje. Pa ni tako! In zato se moram, hočeš nočeš, še enkrat naučiti vse te lepote in jo v svojem srcu odnesti s seboj, da me

(Essen)
Birmanci v juniju letos

bo grela med tujimi stenami in se mi prikazovala v mojih sanjah."

Sedel je tam na klopci, saj ni vedel, kaj naj drugega počne. Zdrznil se je, ko se je gori v Podhrastu oglasil zvon, sedem je bila ura.

"Ne, danes ne zvoni kakor ponavadi, meni zvoni v slovo, saj se poslavljam od svoje hiše in doline in morda je to huje kakor pa umreti."

Kmalu ko je zvon utihnil, je že zabučal avto in Andrej se je z njim pripeljal prav do hiše in Vinko je pomislil: Kako prav je, da sem razširil to pot.

"Dobro jutro! Vidim, da že čakate!"

"Saj sam ne vem, kaj počnem ..."

"Razumem vas ... Šopek imate tu poleg?"

"Ja - mislil sem, da bi ga odnesel Jerici, pa ne vem, nisem vedel, če bi se lahko pravočasno vrnil, če bi se ..."

"Veste kaj? Z avtom se to tako hitro opravi. Zapeljala se bova gori do pokopališča in ga boste lahko položili na grob."

"Zelo ti bom hvaležen!"

"No, pa pojdiva! Mar ne boste zaklenili?"

"Le zakaj?"

"Pa bi bilo le boljše, če bi. Kako naj človek ve, kdo vse se lahko priklati in šari po hiši. Sosed le ni tako blizu, da bi lahko vse videl, posebno pa še ponoči. Naj jaz zaklenem in vzamem ključ?"

"Lahko, če je to potrebno in če se ti zdi, da je tako boljše. In če boš že zaklenil, potem tudi vzemi ključ; naj bo pri tebi oziroma pri vas."

Res je zavil navzgor po dolini, da je Vinko lahko položil šopek na Jeričin grob. Nekaj časa je še stal ob njem, tiho je zmolil očenaš, potem pa hitro, kolikor so mu dopuščale moči, pohitel k avtu in rekel:

"Pa pojdiva v božjem imenu! Naj se zgodi čimprej, kar se mora!"

Ko je sedel v avto, je zaprl oči in jih ni več odprl, dokler nista obstala pred Domom.

Izstopil je in se zazrl v mogočno stavbo in milo se mu je storilo, ko je pomislil na svoj skromni dom, ki ga je malo prej zapustil in v katerem so ostali spomini na najlepše dni njegovega življenja.

"Saj ne vem, kam naj se obrnem, vse mi je neznano."

"Naj vas ne skrbi, že jaz vem, na katere vrata bova potrkala in tudi kovček vam bom nesel prav do vaše sobe."

In stopil je preko praga v stavbo, kjer naj bi preživel zadnji del svojega življenja.

XVI.

OBISKI

Ko so bile urejene vse predpisane zadeve, so mu pokazali njegovo sobo.

"Tukajle je zdaj vaš dom in še enega sostanovalca boste imeli; upamo, da se bosta dobro razumela, saj je Jože miren in dobrodušen človek. Celo kakšno pesem napiše in jo recitira na kateri izmed naših prireditev."

"Zdaj bo čas, da se poslovim," je rekel Andrej in odložil kovček. Boste že sami ali pa vam bodo drugi pomagali dati vse na svoje mesto. Jutri pa vas bo že kdo obiskal."

Ni mu mogel odgovoriti, nekaj ga je stisnilo v grlu, toda zdelo se mu je, da ga Andrej razume. Le roko mu je stisnil in šel z rokavom preko oči in že ga ni bilo.

Skoraj strahoma je pogledal svojega sostanovalca. Že ga je hotel pozdraviti, ko ga je Jože prehitel:

"Dober dan! Dovoli, da te kar tikam, če nama je že namenjeno, da bova skupaj. Na novo si prišel, kajne, in strah te je, kaj bo!"

*(Stuttgart)
Združeni zbori
"Domači zvon",
moški pevski zbor
Komenda in kvintet
Ventus na binkoštno
nedeljo v Komendi*

“Res je in bojim se, da se ne bom nikoli privadil!”

“O, brez skrbi, boš se boš! Veš, tudi jaz sem bil v podobnem položaju in sem mislil, da je zame konec sveta. Toda zdaj po dveh letih bi me pa presneto težko spravili ven! Ha, tudi če bi me podili, bi ušel nazaj. Glej, z vsem sem preskrbljen, ljudje so prijazni in hrana dobra; no ja, saj se boš lahko sam prepričal. Ja, edina težava je to, ker le enkrat ali kvečjemu dvakrat na leto dočakam kak obisk. Veš, moji so kar pozabili name, le toliko se oglasijo, da vidijo, če sem še živ in še ne bodo podedovali tiste hiše. Pa kaj bi o tem, za dobro sem sprejel tudi to ... Ha, morda bo tudi kdo od njih nekoč tukaj in potem se bo morda spomnil name.”

“Meni je Minka, hči, obljubila, da bo pogosto prihajala. Ja, ampak jaz si mislim svoje ... Ko bom en teden tukaj, kakor na neki preizkušnji, se bom odločil. Če mi ne bo vseč, bodo nekega dne našli tole posteljo prazno.”

“Hohoho, prav takšne misli imaš kot jaz tedaj; pa lahko vidiš, da sem še vedno tukaj. Saj res, da mi je bilo od začetka malo dolgčas, pa le nekaj dni, dokler se nisem spoznal z ljudmi. Ja, nekaj pa ti lahko svetujem: Dobro bi bilo, če si boš našel kakšnega konjička, da se boš z nečim zamotil.”

“Prej sem slišal, da je sestra rekla, da pišete, no, pišeš?”

“Ja, včasih poskusim, poskusim, ne vem pa, koliko je vredno, če je sploh kaj in niso le prazne pleve. Sicer pa, če že kaj napišem, pišem zaradi tega, ker me to veseli in mi obenem še krajša čas.”

“Tudi jaz sem včasih že kaj napisal. Nekaj pesmi so mi celo uglasbili. Zadnje čase ...”

“Si pa na vse skupaj kar nekoliko pozabil, kajne? O, zdaj boš imel dovolj časa, da vse nadoknadiš! Ja, to sem pa res vesel, da bo tale soba zdaj nekakšna pes-

(Stuttgart) Rojaki iz Opčin na obisku pri bivšem župniku

niška soba, seveda v narekovaju. Ampak kaj naju navsezadnje briga, če bo kdo vihal nos nad najinimi izdelki, da tako rečem? Glavno, da bova midva kolikor toliko zadovoljna. Morda nama bodo kaj objavili v domskem glasilu, kaj več si pa jaz niti ne želim. Imaš kakšno pesem s seboj?”

“Vse skupaj sem pustil doma!”

“To je pa škoda! Če ne zaradi drugega, vsaj zaradi spominov bi jih moral prinesiti s seboj. Ne pozabi jih vzeti, kadar boš obiskal svojo hišo! Jaz imam vse shranjene tukaj v omarici.”

“Bom pa storil tako, seveda, če jih ne bodo raznesli kakšni nepridipravi, ki bi vdrli v hišo in če me bodo kdaj tja peljali, zakaj peš ali pa z avtobusom se skoraj ne upam, vsaj zaenkrat ...”

“Rad ti verjamem, saj sem bil tudi jaz tak, ko sem še živel v tisti luknji, ki bi jo po krivici imenoval sobo.”

“Pa, če smem vprašati in če hočeš, bi mi kakšno pesem kdaj prebral?”

(Wetter) Dekliški zbor na pevskem obisku pri maši in na srečanju

(München) Nasmeh pred počitnicami

“Ha, ne kdaj, temveč takoj ti jo lahko, da se bova tako boljše spoznala.”

Počasi se je spustil s postelje in Vinko je opazil, da ni ma ene noge. Vprašajoče ga je pogledal ...

“Ja, nesreča, ki mi je takorekoč uničila vse moje sanje, vsaj takrat sem tako mislil; sčasoma pa človek spozna, da so tudi tiste sanje bile zgrešene in da ga je prav nesreča spravila na pravo pot. Pa kaj bi zdaj o tem, saj bo še dovolj časa, da se bova o vsem pogovorila. Pesem sem ti nameraval pokazati, no prebrati, da boš malo spoznal, kaj mi brenči po glavi.

Veš, tam v sobi na koncu hodnika je živela stara ženi-ca - ni je več, jeseni so je pokopali. Le z vozičkom se je lahko nekoliko premikala in nikoli je ni nihče obiskal. Napisal sem ji kakšno pismo, ki pa ponavadi ni dobilo odgovora. Nekoč sem se domislil, da o njej napišem pesem in prav to ti bom prebral. Aha, tukajle je. Pa poslušaj do konca, če se je ne boš prej naveličal!

Obisk avstrijske metropole je bil za vse rojake iz Stuttgarta enkratno doživetje.

VSAM DAN ČAKAM

*Na vozičku, dan za dnevom
v Domu sključena sedim,
prav ničesar več ne morem,
tiho, vdano le trpim.
Vsak dan čakam, vsak dan upam,
da kdo mojih prišel bo,
vsaj besedo mi podaril,
nežno stisnil mi roko.*

*Saj ničesar mi ne manjka,
zvesto zame tu skrbe;
če le morejo, prav radi
spolnijo mi vse želje.
Saj zabave nam ne manjka,
pesmi tu odmevajo;
trnja iz srca globine
vzeti mi ne morejo!*

*Kadar spomnim se na svoje,
v srcu bol se prebudi;
mного zanje sem storila
mar vse to nič vredno ni?!
Oh! saj ne zahtevam mnogo,
skromne moje so želje;
znak hvaležnosti umiril
moje staro bi srce!*

*Vsak dan čakam, vsak dan upam,
morda tisti prišel bo,
ki nekoč – kot jaz – bo tukaj –
in spoznal hvaležnost bo!*

Se nadaljuje

Lučka poje Slomškovo pesem

Pri verouku se je Lučka naučila pesem V nebesih sem doma. Katehet jim je povedal, da je pesem napisal blaženi Anton Martin Slomšek, ki je bil za slovenski narod zelo pomemben. V svojem življenju je naredil veliko dobrega kot učitelj, pisatelj, pesnik, rodoljub, duhovnik in tudi kot škof.

V NEBESIH SEM DOMA

V nebesih sem doma,
to oznanjujeta
mi zemlja in nebo
in vsaka stvar lepo.

V nebesih sem doma,
od tega ne sveta,
nebes se veselim,
tja priti si želim.

V nebesih sem doma,
kjer družba angelska
se večno veseli,
si mene tja želi.

V nebesih sem doma,
tam Jezus krono da,
tam je moj pravi dom,
kjer večno srečen bom.

POMAGAJ LUČKI

Poišči besede, ki jih Slomšek uporablja v svoji pesmi. Pobarvaj jih s svojo najljubšo barvo, tako kot prikazuje primer na sliki.

“Je to res slovensko sadje?” vpraša nakupovalka branjevko na tržnici.

“Želite sadje jesti ali se z njim pogovarjati?” ji zabrusi branjevka.

Petra so povabili v davčni urad. Tam mu je uslužbenka pojasnila:

“Računalnik se je zmotil, zato se vam iskreno opravičujemo. Dobili boste vrnjenih 50.000 tolarjev preveč plačane dohodnine.”

“Kje je?” je vprašal Peter nejeverno in pogledal okoli sebe.

“Kdo?”

“Skrita kamera vendar!”

Uradnika se srečata na hodniku ministrstva. Prvi vpraša drugega:

“Kaj ti tudi ne moreš spati?”

Samostojni podjetnik je zaposlil novega delavca. Pred nastopom dela mu je ta dejal:

“Nekaj vam moram še priznati. Jaz sem strašno vraževeren!”

“Nič hudega!” je rekel šef. “Vam pač ne bomo izplačali trinajste plače!”

Razgovor na zabavi:

“Je res, da ste vi velik občudovalec dobre glasbe?”

“Ja, res je. Toda kljub temu lahko igrate še naprej!”

“Zmago, zakaj si se včeraj tako jokal, da te je slišalo celo naselje?”

“Mama je iztepala moje hlače in pozabila, da sem jaz v njih.”

V avtobusu mestnega prometa se med prerivanjem potnikov zasliši razburjeni moški glas:

“Pazite, kod hodite! Stopili ste mi na kurje oko!”

Moški se ljubeznivo opraviči in reče:

“Sicer ste pa imeli srečo. Veste, zame pravijo, da kjer moja noga stopi, tudi trava več ne zraste.”

“Že dve leti sem svobodni umetnik - pisatelj.”

“In? Si že kaj prodal?”

“Sem! Najprej avto, nato pa še stanovanje.”

“Specialiteta te hiše so polži,” reče natakar gostu.

“Vem, zadnjič me je eden od njih stregel,” mu odgovori gost.

Uradnik je v pisarni padel s stola in na tleh ležečega odkrijeta sodelavca. Eden od njiju pravi:

“Vsaj roke mu dajva iz žepa, da bo izgledalo kot nesreča na delovnem mestu.”

Gorenjec razkazuje sodelavcu pravkar zgrajeno novo hišo: kuhinjo, spalnico, dnevno in otroško sobo ... Potem prideta v sobo brez stropa.

“Kaj pa je to? Zakaj pa tu ni strehe?”

“To je pa tuš!”

Možakar se zvečer pozno vrača domov in v svojem sadovnjaku zagleda dečka, ki obira njegove hruške.

“Takoj se spravi z drevesa ali pa te bom zatožil očetu!” mu zapreti.

Deček pogleda k vrhu drevesa in zavpije:

“Očka, pridi dol, tale stric ti mora nekaj povedati!”

Kmet je v zaporu, na veliki kmetiji pa je njegova žena ostala čisto sama. Iz zapora ji je poslal pismo:

“Pazi, ko boš delala na polju, da kdo ne odkrije denarja, ki sem ga tam skrnil.”

Čez nekaj dni prejme ženino pismo: “Policija je bila pri meni. Preorali so vse njive! Kaj naj storim?”

“Posadi krompir!” ji je odpisal.

201A0 Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

206A3 V lepem obmejnem mestu Gor. Radgona prodamo klasično dvosobno stanovanje 50 m², južna lega z balkonom in 2 kletama. Cena: 30.000 EUR. Informacije na tel. 02/5671-770.

207A1 Prodamo opremljeno hišo na otoku Susak - Mali Lošinj; 80 m² uporabnega prostora. Oprema: masivna cirbel-kuhinja, usnjena sedežna garnitura, spalnice iz masivnega lesa. Cena 51.000 EUR. Informacije v Sloveniji 00386/2-4204186, v Nemčiji 0049/8444-92030.

207B1 Prodám medetažno stanovanjsko hišo, 12 x 10 m, na parceli 930 m², v naselju Močna pri Lenartu. Hiša je ob gozdu, ima pogled na jezero, telefon, krušno peč, dnevno sobo z galerijo ...

Informacije na tel. št. 00368 0 41 553 286

207C1 Dragi Slovenci! V prijetnem primestnem okolju Ljubljane bomo na parcelah velikosti 516 m² v letu 2003 pričeli graditi štiri enodružinske stanovanjske hiše z uporabno površino 178 m².

Vse, ki se želijo stalno vrniti v domovino, vabimo, da se oglasijo na tel. št. 00 386 1 234 82 60 ali po elektronski pošti na naslov: ing@comett.si

207D1 Dragi Slovenci seniorji! V neposredni bližini zdravilnih termalnih toplic v prelepem kraju načrtujemo gradnjo doma za starejše z zmogljivostjo nastanitve 120 oseb. Okolje doma bo urejeno v prijeten, za starejše prijazen park s sprehajalnimi potmi. Oskrba bo obsegala bivanje v standardnih in nadstandardnih sobah s socialnimi in zdravstvenimi storitvami.

Vse, ki si želite vrnitve in imate sredstva, da bi lahko jesen življenja preživeli v domovini svojih korenin, vabimo, da se oglasite na telefonsko številko 00 386 1 234 82 60 ali po elektronski pošti na naslov: ing@comett.si

Pristojne prijavitne službe v evropskih državah marsikaterega našega izseljenca še vedno vodijo kot jugoslovanskega državljan, čeprav ima le-ta slovenski potni list. Sprememba vpisa državljanstva se pač ne izvrši avtomatično, zato preverite sami na prijavnem uradu svojega bivališča, ali je vpis državljanstva pravilen. Predstavite svoj novi potni list in zahtevajte, da vas vpišejo pod kodo 131, ki je oznaka za Slovenijo. Marsikje z začudenjem ugotavljamo, kako malo slovenskih državljanov objavljajo različne statistike.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

URADNO PRIZNAN IN ZAPRISEŽEN PREVAJALEC IN TOLMAČ

SLOVENŠČINA ↔ NEMŠČINA

Nikolaj TARASOV, dr. ing.

Pisarna: Sophienstrasse 25, 70178 Stuttgart

Stanovanje: Gutbrodstrasse 46, 70193 Stuttgart

Telefon: 0711/63 65 512, Faks: 0711/63 09 56

E-mail: nikolaj.tarasov@t-online.de

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: ljubo.bek@siol.net, E-naslov: janez.pucelj@t-online.de

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 20 EUR • Slovenija 3.500 SIT • Švedska 200 SEK • Švica 30 SFR • Velika Britanija 15 GBP • Avstralija 35 AUD • Kanada 30 CAD • ZDA 18 USD • Hrvaška 110 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Urada za Slovence po svetu pri MZZ.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom za Našo luč • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Oblikovanje in grafična priprava: TRAJANUS, d.o.o., Kranj • **Tisk:** Tiskarna SCHWARZ, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKIH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA**Stanislav Cikaneč**

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 020 - 7735 6655

AVSTRIJA**Anton Štekl**, delegat

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 71 31 69 37

dr. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Kirchweg 6, A-6841 Mäder, Vorarlberg
tel. (*43) 05 52 36 21 66
Faks. (*43) 05 52 36 21 666
GSM (*43) 06 64 52 60 667

SPITTAL

A-9800 SPITTAL / Drau,
Marienkapelle
Villacherstraße

BELGIJA - NIZOZEMSKA**Kazimir Gaberc**

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36
B-3630 EISDEN,
tel. (*32) 089 - 76 22 01
tel./faks. (*32) 089 - 76 63 74
GSM (*32) 0476 - 862 160

BOSNA IN HERCEGOVINA

Sarajevo, trenutno ni slovenskega duhovnika.

FRANCIJA**Silvo Česnik**, delegat

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHÂTILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 3 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 3 87 81 47 82,
(Mlin) (*33) 3 87 01 07 01

mag. David Taljat

142, avenue de la Californie
06200 NICE
tel. (*33) 6 13 24 21 08
tel. (*33) 4 93 97 84 38

HRVAŠKA

Zagreb, slovenska skupnost je oskrbovana
iz Slovenije.

ITALIJA**SLOVENIK:****dr. Jožko Pirc**

Via Appia Nuova 884, I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

Slovenska skupnost je oskrbovana iz Nice
v Franciji (mag. David Taljat).

JUGOSLAVIJA**Jože Hauptman**

Hadži Milentija 75
ZR JU - 11000 Beograd,
tel. (*381) 11 435 - 712

NEMČIJA**Izidor Pečovnik**

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Alojzij Zaplotnik

Bausemshorst 2
D-45329 ESSEN
tel. (*49) 0201 364 15 13
tel./faks (*49) 0201 364 18 04

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0201 364 15 13,

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. (*49) 069 - 63 65 48
faks (*49) 069 - 63 307 632

Janez Modic

Römerstrasse 32
D-68259 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00
faks (*49) 06 21 - 71 52 106

Stanislav Gajšek

Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

dr. Zvone Štrubelj

Stafflenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 78 - 441 76 75

Pavel Uršič

Am Lehenweg 18,
D-70180 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 64 91 200
tel. (*49) 01 71 - 34 77 635

Oskrbovano iz Stuttgarta

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 43 43 41,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27

Oskrbovano iz Münchna

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan**Slavko Kessler**, past. sodelavec

tel. (*49) 089 - 22 19 41
Janez Pucelj, delegat
tel. (*49) 089 - 21 93 79 00
tel. (*49) 0173 - 9876 - 372
fax: (*49) 089 - 219379016

Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,

ŠVEDSKA**Zvone Podvinski**

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA**p. Robert Podgoršek**

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15,
GSM (*41) 079 - 662 10 11

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

436 676₂₀₀₂

900201532,7

COBISS ©

ISSN 1408-9726

9 771408 972008